

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA :

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ADMINISTRAȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor

ABONAMENTUL :

Arhiepiscopia Bucureștilor

Secția culturală

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paraclišeri 100 lei.

Secția economică

PASTORALA DE CRACIUN

Miron

**DIN MILA LUI DUMNEZEU ARHIEPISCOP AL BUCUREȘTILOR, MITROPOLIT AL
UNGRO-VLAHIEI ȘI AL AMERICII ȘI PATRIARH AL ROMÂNIEI.**

**Cetitorilor și celor ce vor asculta această scrisoare pastorală, har și pace
dela Cel de sus, iar dela Noi doriri de bine și sănătate.**

„Venit-a intrupându-se Hristos Dumne-
zeul nostru, pre carele Tatăl mai 'nainte
de luceafăr l-a născut; și cel ce ține
frânele prea curatelor puteri, în ieșlea
dobitoacelor se culcă, cu scutece se în-
fașă*...
(Mineiul din Decembrie, Cântările Nașterii
Domnului).

IUBIȚI CREȘTINI,

*Sărbătoarea Nașterii Domnului nostru
Iisus Hristos, Ne aduce și în anul acesta
mare mângâiere sufletească și am putea
spune că mai multă ca oricând. Căci ne
vine într'o vreme, când în lume o altă pu-
tere, a întunerecului, vrea să se încuibeze
în sufletele oamenilor, căutând să-L alunge
pe Domnul Hristos din sălașul lor, să-i
dărâme altarele.*

*Înainte vreme un popor era liniștit, când
știa că are granițele țării bine păzite și
dușmanii din afară nu-l atacau. Astăzi
lucrurile s'au schimbat. Dușmanii pașnici
în aparență, numai prin mijloace de ordin
spiritual, îți atacă poporul în tot ce poate
avea el mai scump: sufletul. Căci din cele
ce ne-a fost dat să vedem în ultima vreme,
la unele popoare, frații de acelaș neam,
din aceeași țară, cu aceeași credință creș-
tinească la început, deodată s'au trezit*

I. I. P. P. S. S. MIRON CRISTEA

într'o sângeroasă încăierare, care depășește chiar grozăvia obicinuitelor războaie.

Dușmanul acesta al sufletului și al liniștii popoarelor, care se ascunde sub drapelul roșu, ca și vărsările de sânge pe care le face, este Comunismul. Și primul lucru la care tinde Comunismul este alungarea Mântuitorului Hristos din sufletele oamenilor, pentru ca — alungându-i învățăturile, — să alunge și puterea faptelor creștinești.

IUBIȚI FRAȚI CREȘTINI,

După cum lumina nu poate sta laolaltă și în acelaș timp cu întunecul, liniștea cu sgomotul și binele cu răul, asemenea nu poate sta Comunismul lângă Creștinism. Lucrul se explică foarte simplu.

Creștinismul este întemeiat de Dumnezeu și revarsă în suflete și în viață bunătatea de origină divină, pe care s'a sprijinit omenirea cu tot progresul și civilizația ei, de aproape două mii de ani. Pe când Comunismul este o zăpăceală a câtorva oameni, care îndeamnă lumea ca prin violență și teroare, până la ucidere, să se egalizeze sau mai degrabă să se distrugă bunurile și proprietățile omenești, punându-le la dispoziția tuturor.

Distrugerea familiei, — distrugerea proprietății și înlăturarea ierarhiei sociale, bazată pe ierarhia spirituală a valorilor, așa cum Dumnezeu a înzestrat în chip deosebit pe un om, față de altul, — este scopul în ultima și cea mai simplă formă a Comunismului. Comunismul vizează — după cum vedem — materia, luând-o ca centru al Universului, pe când Creștinismul dă întâietate sufletului, având ca dirigiuitor al vieții pe Dumnezeu. Cât de josnică este animalizarea omului prin Comunism, față de înălțarea sa prin Creștinism!

Căci cine a distrus în mod lent, pe calea cuvântului și deci a convingerii, atâtea rele sociale? Cine a contribuit la înlăturarea sclaviei, la ridicarea demnității femeii în familie, la protejirea copilului?

Creștinismul. El a ridicat familia, viața casnică, la rangul de taină sfântă și a îndreptat toată atenția spre cei mai nenorociți dintre oameni, fie bolnavi, ori săraci, ori cuprinși de alte nevoi.

Cine a fost cel mai apropiat de durerile celor nenorociți în viață, cine a trăit mai mult printre păcătoși, spre a le înălța viața prin lumină sufletească și ajutor la boală și la foamete, decât Domnul Hristos? Deaceia cărturarii și fariseii îl criticau și-l desconsiderau, spunându-i că la oameni păcătoși găzduiește. Iar Domnul Hristos le răspundea răspicat: „Am venit, să chem nu pe cei drepecți, ci pe cei păcătoși, la pocăință“.

Toată legea și prorocii erau rezumate de Domnul Hristos prin clasicele cuvinte: „Să iubești pe Dumnezeu din toată inima ta, iar pe aproapele tău ca însuși pe tine“ (Matei XXII 37-39). Iar viața Sa întreagă a fost o ilustrare în văzul tuturor, a trăirii celor învățate.

Se poate ceva mai umil, ca Icoana Nașterii Domnului Hristos, cu o simplă iese de vite, în care se culcă ca prunc „Cel ce ține frânele preacuratelor puteri“, cum spune cartea sfântă dela Nașterea Domnului? Este acesta cel mai vădit semn al unei vieți noi, al unei vieți de smerenie, al unei vieți de pace și bunăvoină între oameni, pe care avea să o întemeieze Creștinismul.

Creștinismul apostolic pune în practică comunitatea iubirii în slujba ajutorării aproapelui, iar nu violența în serviciul comunității materiale! Acel sfânt părinte bisericesc, pe care unii aderenți ai comunismului au căutat să-l declare susținător al doctrinei lor, Sfântul Ioan Gură de Aur, deși cel mai mare susținător al celor nenorociți și fără de nicio avere, îl găsim apreciind în cuvântările sale, familia și proprietatea, popoarele și toate tradiționalele așezăminte. Tristețea nu este produsul sărăciei, după cum mulțumirea și bucuria nu pornesc dela bogății, ci amândouă se nasc, cum spune sfântul Părinte, din dispozițiunile sufletești (Sf. Ioan Hrisostom, Omilia XXXVIII la Epistola I către Corinteni).

Familia cu creștinescul ei așezământ a fost făcută cu această menire încă dela creațiune; clasele sociale se sprijinesc pe nevoile deosebite ale oamenilor și aptitudinile lor deosebite (f. Ioan Hrisostom, Omilia VIII, I Corinteni). Adică Sfântul Părinte tălmăcește sub altă formă, dar cu

acelaș înțeles învățătura pildei dată de Domnul Hristos cu variata împărțire a talanților și folosirea lor.

IUBIȚI CREȘTINI,

Poporul nostru românesc, în marea lui ocupație cu munca pământului și păstoria vitelor, a trăit o viață smerită și ferită de ispitele diferitelor teorii diabolice. Oamenii sărmani și nevoiași au găsit o mână de ajutor, o bucată de pâine, o haină de îmbrăcăminte și un pat de odihnă. Aceasta, fie din mila creștină la sate, fie pe calea așezămintelor de spitale, orfelinate, azile, pe care boierii noștri români și creștini le ridicau pe lângă Biserici și Mănăstiri.

Intreaga viață socială a poporului nostru dela sate este întocmită pe temelia iubirii de-aproapelui. La îngropăciuni, la nunți, la praznice, la toate obiceiurile populare, ajutorarea de-aproapelui cu mâncare, haine, chiar vite de prăsilă și multe altele fapte de milă, ies la iveală, ca la nici un alt popor. Fiecare sat are nepuțincoșii săi, loviți de soartă. Până acum oamenii i-au ajutat cu cele strict necesare, încât nimeni n'a murit de foame.

Astăzi una din îndatoririle, pe care le-am pus în vedere Preoțimii noastre, este de a organiza și sprijini această milă creștină, atât la sate cât și la orașe. Ajutând o suferință omenească, ajuți un suflet, îl scapi dela distrugere și mai ales de a cădea în mreaja celor ce vrăd să organizeze reacțiunea lumii nemulțumiților. După război mizeriile oamenilor n'au încetat, ci uneori lipsurile au devenit mai mari.

Comunismul nu se combate cu vorbe, ci cu fapte creștinești, dispărând ca întunerecul, când sosește lumina soarelui. Lumina învățăturilor Domnului Hristos și mai ales trăirea vieții creștine după modelul Său și al Sfinților Săi, doboară la pământ toate încercările satanice, ca și

în cunoscuta ispitire a Domnului Hristos din pustie.

Căci nu trebuie să uităm, că niciodată Creștinismul și nici Biserica noastră nu s'a confundat cu micimea sufletească a unor creștini, cari nu vor să știe decât de belșugul lor propriu și nu se gândesc și la ajutorarea celor nevoiași și a așezămintelor chemate a alina durerile altora.

În nădejdea, că veți folosi prilejul Sărbătorii Nașterii Domnului, fiecare mic și mare, tânăr și bătrân, sătean și orășean, muncitor și intelectual și toți fii Bisericii noastre strămoșești, de a face o creștinească faptă, fiecare după puterile lui, vă asigur că ajutați țara și neamul, făcând să trăiască între noi laolaltă frățestile, creștinești și românești noastre legături, dintre fii acelui neam, pe care Biserica noastră le-a îndrumat și ajutat. Iar sărbătoarea Nașterii Domnului să fie un prilej nu numai de aducere aminte a acestor creștinești îndatoriri, ci și de îndeplinirea lor din dragoste și convingere, îmbogățind astfel sufletul cu virtuțile creștinești, cari îl vor mântui și călăuzindu-ne toată viața noastră de cuvântul Scripturii: „Ce folos, de va dobândi omul lumea toată, dar își va pierde sufletul?“.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți.

Cu patriarhicești binecuvântări.

patruș

CUVÂNTAREA I. P. S. PATRIARH Dr. MIRON CRISTEA

ȚINUTĂ LA ATENEUL ROMÂN CU OCAZIA ADUNĂRII LIGII ANTIREVIZIONISTE ROMÂNE.

Iubiți Cetățeni!

Pământul Ardealului cu părțile învecinate a fost aproape două milenii *pământ românesc*. Și dacă în cursul veacurilor, stăpânirile străine au adus pe ici-colea elemente sau chiar mici colonii maghiare — cu gândul hain, ca pe români să-i rărească, să-i desrădăcineze și să-i desființeze, — acestea sunt infiltrațiuni artificiale, su-prapuse, și deci — ca orice lucruri artificiale — *nedurabile*.

Degetul Providenței divine, care conduce destinele popoarelor, a răsturnat acest plan hain; și neamul autohton a reintrat în drepturile sale firești: de-a stăpâni pământul străvechiu aproape până unde răsună dulcele său grai. Că prin această dreaptă restabilire micile și nenaturalele infiltrațiuni răslețe, pornite din gânduri satanice, se văd azi rupte de micul și chiar la el acasă destul de împetritatul trup național — dacă se văd în fața primejdiei „de-a cădea cu timpul în groapa, pe care ei înșiși au săpat-o pe seama noastră”: — această nu este altceva, decât bătaia lui Dumnezeu, care — deși destul de târziu, — totuși n’a încetat să-i ajungă; este dreptatea, care — ori cât ar voi s’o înăbușască — totuși are forța de a ieși la iveală și a birui.

Unirea Ardealului cu patria mamă, pe care azi pentru a 18-a oară o prăsnuim, este pe deplin răscumpărată prin jertfele și suferințele de-o mie de ani ale atâtor strămoși, părinți și frați. Ea este voia și dreptatea lui Dumnezeu. Ea are la temelie principiul național de eternă valoare. Ea este hotărîrea nestrămutată a tuturor fiilor neamului, inspirat la Alba Iulia de glasul lui Horia, Cloșca și Crișan, de glasul lui Iancu și al nesfârșitului șir de mucenici ai noștri din toate veacurile trecute. Ea este opera de pacinică dezvoltare a unui neam, bogat înzestrat cu cele mai alese calități, capabil a se ridica la cele mai înalte culmi ale culturii și civilizației umane, în cadrele Daco-României unitare, croite de geniul latin al împăratului Traian. Intocmai la fel este și situația și adevărul, privitor la popoarele: iugoslav, cehoslovac și polon, și nouă scumpe aliate, strâns legate și unite prin aceleași aspirațiuni pacinice.

Cei 18 ani dela întregirea neamului au întărit și oțelit atât de mult chiagul de alipire a Ardealului și a celorlalte provincii de patriamă, încât vom ști să apărăm orice petec de pământ, ce l-am câștigat prin marile jertfe ale fiilor neamului, prin înțelepciunea atâtor nemuritori conducători ai lui, cu sprijinul prețios, mare și hotărîtor al aliaților și cu ajutorul atotputernicului și atotdreptului Dumnezeu.

Faptul, că nici noi românii, nici iugoslavii și nici cehoslovacii și polonii nu am dorit și nu râvnim a cuceri dela nimeni teritoriu străin, deoparte; iar de altă parte constatarea, că fracțiunilor străine, presărate printre noi, le este pe deplin asigurată libera dezvoltare etnică, culturală și cetățenească, îmi insuflă mie încrederea și îmi întărește convingerea, că pe această temă nu se poate și nici nu se va face război.

În România, minoritățile etnice se bucură de-o situație deplin satisfăcătoare: Toate au făcut progrese remarcabile dela război încoace, grație tratamentului, de care se împărtășesc din partea guvernelor țării. O mare parte de germani: șvabii din Banat și țipțerii din nord-estul României, aproape desnaționalizați, maghiarizați și înghițiți în era maghiară, au revenit și revin mereu la matca lor națională, ajutoarați în această privință de toate organele Statului român, chiar împotriva voinței clerului lor catolic, de origine germană, dar maghiarizat.

Maghiarii au în România un număr foarte mare de școli primare, secundare, profesionale, cum noi n’am avut în era lor, precum și ziare politice și reviste culturale întreit mai numeroase, ca’n era maghiară. Bisericele lor — catolică, reformată și unitară — au ajutoare dela statul român, în proporția lor numerică mult mai mari decât biserica română și chiar drepturi, pe cari în statul maghiar nu le-au avut (statusul catolic). Peste tot cultele minoritare sunt extrem de avantajate în raport cu însăși biserica națională a țării. Statul român a luat în bugetul său chiar și întreținerea bogatei biserici catolice, căreia statul maghiar nu-i da ajutor din bugetul său. Iară din punct de vedere economic și agrar, maghiarii din România au primit — ca și românii — pământ pe

baza legii de expropriere și trăesc mai mulțumiți decât țărani din Ungaria cu fabuloasele latifundii ale magnaților hiperșoviniști cu vorba, fără ca prin fapte să întărească bunăstarea poporului dela țară, la ei acasă. La noi, doar unele privilegii medievale cu totul nejustificate și cari nu se mai puteau admite, au suferit schimbări, cerute de spiritul democratic al vremurilor. Iară, dacă mai există și la noi greutăți sociale, acestea apasă deopotrivă pe toți cetățenii țării și încă la noi mai puțin, decât în alte state.

În fața acestor adevăruri orice porniri rășboinice trebuie să se tempereze în sufletul popoarelor în deplină cunoștință de cauză și deci și cu o dreaptă judecată.

Iar — dacă unii din inamicii noștri încă nu s'au putut curarisi de pofta lor de medievală dominare și de neumană asuprire a altor popoare, aproape întreit mai numeroase și acum trezite la o viață proprie națională, asigurată de principiul național, sănătos și divin, garantat de spiritul timpului și de tratatele de pace; și dacă se mai alintează în visul de revenire la acele vremuri nenormale, ba chiar absurde: — atunci să audă și să știe, că sentimentele tuturor românilor de indisolubilă alipire de glia românească, vor dovedi în clipa hotărâtoare din nou, cum «iubirea noastră de moșie va deveni iarăși un puternic zid, care nu se va teme de

faima nici unui Baiazid», ori cum l-ar chiuma azi și din orice parte s'ar ivi.

Vecinică recunoștință memoriei Regelui întregitor de neam Ferdinand I și tuturor sfetnicilor săi — morți și vii — cari au condus neamul în epocalele zile de întregire.

Faptele lor glorioase și sufletul lor nemuritor ne vor călăuzi, ca să știm apăra tot ce ne-au câștigat și ne-au încredințat spre vecinică păstrare și justă stăpânire.

Trăiască Cel ce stă în fruntea acestei moșteniri, M. S. Regele Carol al II-lea, pe care cu în-sufletire îl va urma toată suflarea românească întru apărarea patrimoniului național, entuziasmată de cuvintele înscrise nu numai pe steagurile armatei, ci și în inimile tuturor:

*«Murim mai bine 'n luptă, cu glorie străbună,
«Decât să fim sclavi iarăși în vechiul nost'
[pământ».*

Trăiască — aliații noștri vecini — Iugoslavii, Cehoslovacii — și mai îndepărtați — Franța și Anglia, — cari au pecetluit pe vecie dreptul nostru la hotarele întregite.

Trăiască și toate popoarele pacinice și cari pe viitor vor fi alături de dreptatea noastră, apărând — cum vor ști mai bine — inviolabilitatea ei și pacea atât de binefăcătoare și dorită de toate popoarele.

(Asistența în picioare a acoperit ultimele cuvinte ale I. P. S. Patriarh cu aplauze entuziaste).

SOLEMNITATEA DELA SEMINARUL „NIFON MITROPOLITUL“ SĂRBĂTORIREA A 64 ANI DELA ÎNFIINȚAREA AȘEZĂMÂNTULUI

S'au sărbătorit, la seminarul «Nifon» din Capitală, în cadrul unei frumoase solemnități școlare, 64 de ani dela înființarea așezămintelor «Nifon Mitropolitul».

I. P. S. Patriarh Miron a ținut să încurajeze prin prezența Sa înălțătoarea serbare, asistat de PP. SS. vicari ai Patriarhiei: Irineu Mihăilescu și Veniamin Pocitan, pr. M. Bulacu, consilier cultural, pr. I. Cazacu, secretar eparhial și p. c. preot G. Georgescu-Silivestru, protopop al Capitalei.

Au mai luat parte d-nii: Stelian Popescu, directorul ziarului «Universul», Lăzărescu, Gogu și Enescu efori ai așezămintelor «Nifon», Dem. Anastasescu, primarul sect. III (Albastru), Dianu, Nicolae Ștefănescu, Fr. Chiriace, G. Marinescu, Barbier, M. Vulpescu, Ianculescu, Lo-

ghin, Puiu Lăzărescu, Periețeanu, Constantinescu, Cociu, Chiriacescu, Chițescu, dr. Mărgescu, dr. Mihailescu, Stoenescu, profesori ai seminarului; p. c. preoți: Olimp, directorul seminarului «Nifon», Gr. Popescu, secretar Hernea, Bărbulescu, Paraschivescu, I. Constantinescu, N. Popian, arhim. Sofronie, diaconii Uncu și Lavru.

Au mai asistat ca foști elevii ai aceluia așezământ și admiratori, d-nii: prim-procuror Pleșoianu, directori generali Garoescu și Malcoci, g-ral Georgescu, d. Ghițescu, Cioran, precum și mulți studenți teologi și elevi seminariști.

TE-DEUM-UL

Un sobor compus din preoții: Olimp, arhim. Sofronie, diaconii Uncu și Lavru a oficiat un

Te-Deum de mulțumire și pomenirea mitropolitului Nifon.

După Te-Deum, pâr. director *Olimp* a vorbit despre însemnătatea zilei, arătând progresele ce a făcut această instituție de 54 ani încoace.

Despre Nifon Mitropolitul.

P. c. pâr. *Grigore Popescu* a ținut o interesantă conferință cu spicuri din arhiva istorică despre câteva momente de seamă din viața mitropolitului Nifon.

Conferențiarul a arătat că viața mitropolitului Nifon a fost bogată în virtute și de pe urma acestei bogății au rămas multe realizări folositoare, dela cari s’au adăpat generațiile de tineri ce au trecut prin această școală.

Toți acei cari au trecut prin instituția de cultură a mitropolitului Nifon, au rămas pătrunși adânc de duhul învățaturii creștine și, fie în misiunea preoțească, fie în celelalte laturi ale vieții sociale, au rodit însutit, grație acestei pătrunderi a duhului creștin. Ce exemplificare mai potrivită, pentru a se confirma aceste spuse, decât opera patriotică a d-lui Stelian Popescu, fost elev al acestei școli, atât de unanim sărbătorită acum cât va timp la Arenele Romane?

Incepând cu învestirea sa ca mitropolit al țării, Nifon a știut dela început să se pună în fruntea mișcărilor patriotice cari au stat la baza unirii și atunci, printr’un înțelept discurs, a făcut tuturor cunoscut programul ce se cerea înfăptuit, pentru ca unirea să fie reală.

Are o însemnată activitate tipografică.

La 1857, în Divanul ad-hoc, este sufletul pregătirii actului dela 1859. Face așa fel, ca Biserica pe care o reprezenta cu atâta demnitate, să-și spună cu tărie cuvântul în toate problemele naționale.

Această cinste dată Bisericii s’a păstrat în tradiția țării și mai târziu, răposatul rege Ferdinand gândindu-se la cei ce aveau să îngrijească de soarta țării după moartea sa, pune în regență pe I. P. S. patriarh Miron, care a știut să se achite cu atâta demnitate de servirea țării.

În Senatul țării, la 1866, mitropolitul Nifon cere dreptate pentru cler și Biserică.

Dar una din marile trăsături caracteristice ale vieții sale a fost aceea, de a fi știut să se îngrijească de educarea tineretului. Așezămintele de cultură în cari ne găsim azi, cu acest scop au fost lăsate.

Cuvântarea I. P. S. Patriarh Miron.

I. P. S. patriarh MIRON a spus: «Când Mântuitorul nostru Iisus Hristos s’a născut în Vifleem, repede s’a lătit vesetea, deși pe atunci nu existau mijloace de comunicație ca azi. Indată au sosit feluriți oameni și apoi au venit magii.

Cel dintâi cuvânt al lor a fost: unde s’a născut pruncul?

— „Vrem să vedem pe Hristos”.

Aceeași dorință trebuie să vă exprimați și voi seminariștii, când urcați treptele acestui așezământ de cultură teologică, adecă „să vedeți pe Hristos și să-l cunoașteți”.

Ați auzit ce zice în frumoasa conferință, pe care a ținut-o, părintele Grigore: ca să cunoașteți pe Hristos, trebuie să adânciți învățăturile Lui. Și aci intervine rolul profesorilor. Ei trebuie să îndrumeze pe elevi, să adâncească cunoștințele căpătate, în lumina evangheliei Mântuitorului. Voi elevii aveți datoria să sorbiți învățăturile ce vă dau profesorii.

Seminarul Nifon intră acum într’o epocă nouă, prin noul plan de învățătură ce se impune învățământului seminarial și care are rostul să îndrepteze pe absolvenții seminariști și spre alte cariere ale muncii obștești, către care îi mână vocația.

O altă latură a acestui plan este și aceea de a îndrepta pe cei cu vocația misiunii către școlile înalte de teologie.

Planul nou de învățământ a redus puțin cantitatea științelor religioase, măbind pe cea a științelor profane, pentru că s’a avut în vedere pregătirea elevului pentru bacalaureat. Profesorilor le revine datoria de a complini ceea ce s’a scăzut. Cu cât obiectele religioase vor fi mai puține, cu atât să fie mai curată și mai intensă viața morală, în acest internat, ca eșind în lume, elevii să fie temeinic pregătiți pentru misiunea ce li se încredințează. Acest nou plan va face ca mulți absolvenți să vină cu mai multă vocație în misiune, făcându-se preoți, iar ceilalți să nu uite ce-au învățat, când vor îmbrățișa alte cariere, ci să-i călăuzească același spirit al adevărului, care li s’a propagat în școala seminarială.

Avem cu toții datoria să creem din noul absolvent de seminar care merge spre alte cariere, un apostol laic.

În această nădejde vă urez să umpleți țara cu apostoli vrednici de a sta în slujba lui Hristos!»

A urmat un program muzical, executat de co-

rul seminarului sub conducerea d-lui prof. M. Vulpescu.

A G A P A

După solemnitate, invitații au trecut în sala cea mare a seminarului, la o agapă frățească.

La toast, d. efor Lăzărescu a ridicat paharul pentru I. P. S. Patriarh Miron și a evidențiat progresele pe cari seminarul le-a făcut dela înființare și până azi. Educația tradițională a mitropolitului Nifon a făcut o înaltă școală, dela care s'au adăpat o mulțime de fruntași ai vieții noastre sociale de azi.

Indemnurile I. P. S. Patriarh Miron

I. P. S. Patriarh MIRON a spus:

«Înainte de război era o fericire să fii preot, mai cu seamă în lumea satelor noastre. Poporul drept credincios era mai curat și civilizația impoartă nu adusese atâtea influențe străine, cari să pună stăpânire pe sufletele oamenilor. Păstorul sufletelor dispunea de credincioși cum vroia și credincioșii îl ascultau și-l urmau, fiindcă vedeau în el viață curată și îndemn bun.

Dar războiul, care a frământat toate neamurile, a făcut ca poporul nostru curat, dela țară și de la orașe, să vină în atingere și cu răul. La început, s'a crezut că țărani înțorși din războiu vor veni cu idei noi de viață, luate din suferințele de pe front și văzute în țări mai înaintate. Dar n'a fost așa.

Satele s'au schimbat. Preotul de azi nu mai duce viața pe care au dus-o preoții de ieri. De aceea el trebuie să fie mult mai pregătit. Am ajuns la o răspântie, când se ivesc cazuri foarte îngrijorătoare. Dacă preotul e în stare să convingă lumea că Biserica e supranaturală, ca instituție, lucrarea evanghelică se ușurează; dacă nu, situația se îngreuiază.

Prind din ce în ce mai mult curente protivnice credinței. Și aci, mulți preoți înșiși au o parte de vină. Ei au dat în multe părți, prilejul ca poporul să ajungă la neîncredere și necredință, amestecându-se în certele partidelor politice și contribuind însuși la lupte detestabile și de în-dușmănire, cari atrag ura unor poporeni și asupra bisericii.

De vom merge pe aceeași cale, ne așteaptă soarta Rusiei și a Spaniei. Cei dintâi cari vor sătura setea de răzbuire a comunismului ateu, vor fi preoții.

Avem 10 mii de preoți și cu durere trebuie să constatăm că abia o parte e la înălțimea mi-

siunii; iar cealaltă e lipsită de acele calități sufletești, cari să justifice cuvântul «părinte», cu care drept credinciosul se adresează preotului, ca tatălui său.

Preotul trebuie să aibă zelul apostolesc în măsură suficientă, ca să dovedească în fapte, creștinului credincios, că i se cuvine a i se zice «părinte». În școalele teologice educația încă a lăsat mult de dorit.

Biserica a avut în viața statului un puternic rol de afirmare a virtuților neamului și virtuțile poporului au sporit, atât cât a știut să i se păzească și respecte credința. Poporului nu-i trebuie decât preotul care să corespundă sfintei chemări, așa cum au corespuns toți aceia din șirul de preoți buni, de care e atât de plin trecutul nostru.

Adresându-mă d-lor profesori, țin să le spun: d-v., vă cade sarcina de a pregăti pe elevii acestei școale; trebuie să faceți ca ei să înțeleagă practic pastorală pe care le-o predați în școală, stând cât mai aproape de viața intimă a credincioșilor.

Numai așa vom putea creea pe preoții cu zel apostolesc».

*

Păr. *Grigore Popescu* închină pentru P. S. Irineu Mihălcescu, noul vicar al Patriarhiei care a educat de pe catedra universitară pe atâția din preoții tineri. Mulțumește I. P. S. Patriarh că a făcut un gest de mare înțelegere a vremii, prezidând la Arenele romane, sărbătorirea d-lui Stelian Popescu, care a devenit o sărbătoare românească.

P. S. *Irineu Mihălcescu* arată legăturile de prietenie ce a avut cu seminarul Nifon, evidențiind numeroasele personalități cari s'au ridicat în viața socială a țării, după ce și-au adăpat sufletul și mintea la învățăturile teologice, în așezământul mitropolitului Nifon.

Cuvântarea d-lui Stelian Popescu

D. *Stelian Popescu*, directorul ziarului «Universul», a spus: «Sunt nifonist, și, cu toate că odinioară se cam ferea lumea să arate că a trecut prin seminar și a învățat carte teologică, eu vă mărturisesc că niciodată nu m'am ferit să arăt că am trecut prin acest seminar, pe care l-a înființat un om cu atâtea virtuți morale.

Am venit aci, cum am venit de atâtea ori, să arăt instituției că nu i-am uitat sprijinul și îngrijirea ce mi-a dat — și să mulțumesc corpului profesoral pentru dragostea cu care a știut

totdeauna să împărtășească din învățătura sa pe cei cari au trecut prin această școală.

Imi pare rău că nu sunt aci elevi, ca să audă din spusele mele, cât de mult prețuesc eu învățătura și disciplina sufletească, pe cari le-am câștigat în această instituție și că nicio-dată nu voi uita ce-i datorez. Aș fi dorit să știe și elevii de azi, că instruirea și educația, ordinea și disciplina căpătate în școala religioasă, ne-au fost călăuză în viață și am putut să ajungem acolo unde am ajuns, fiecare din cei de atunci.

În ce mă privește, eu o mărturisesc deschis: am putut să reușesc în viață, grație faptului că am crezut în Dumnezeu și în virtuțile muncii, cari m'au ajutat să urc treptele vieții.

Deaceea, din tot sufletul, fac apel la d-nii profesori, să-și împlinească datoria față de elevii de azi, așa cum și-au împlinit-o cu noi, profesorii de ieri. Față de vremurile grele pe cari le trăim, în ordinea socială e nevoie de mai multă disciplină. Curente de tot felul ne atacă din toate părțile, ceea ce am avut mai curat în viața neamului, credința.

Aceste curente și-au început opera distructivă în alte părți și au izbutit nu numai să răs-

toarne ordinea socială, dar să dărâme din temelie însuși statul.

Intemeiat pe ce se întâmplă în alte părți, am început acea luptă pe care o cunoașteți cu toții, prin «Universul», împotriva comunismului, căruia străinii de neam, din sânul nostru îi dau apă la moară. Primejdia e mare și se impune o serioasă pregătire a sufletelor. Omul incult primește orice sugestie subversivă, dacă dușmanul stă cu ciocanul pe capul lui.

E rolul Bisericii, să intervină prin misionarii ei pentru întărirea morală. Elevii să învețe apostolatul evanghelic, care se cere vremii. Să fie încurajați cei cu vocație pentru slujba adevărului și să li se spună ca un principiu etern, că fără morală, viața nu e cu putință.

Și, ca să confirm și prin fapte dragostea ce mă leagă de așezământul mitropolitului Nifon, drept recunoștință, donez acestei școale, două burse, cari să amintească trecerea mea și a fratelui meu prin această școală, burse cari se vor da la doi elevi silitori și cu vocație pentru misiunea apostolică».

*

I. P. S. Patriarh MIRON a mulțumit d-lui Stelian Popescu pentru dania făcută.

Asistent.

UN SFÂNT POTIR DIN ANUL 1662

Sunt câțiva ani de atunci, de când am vizitat com. Dragoslavele (Muscel). Într-una din bisericile locale, „Adormirea Maicii Domnului” se păstrează obiecte bisericești de o importanță deosebită, printre cari se află și un sf. Potir împodobit de jur împrejur cu o inscripție frumoasă în limba slavă veche bisericească. Am transcris textul și l-am copiat totodată în relief pentru ca mai târziu să pot revede transcripția și să îndreptez o eventuală greșală care s'ar fi strecurat.

Intenționând să dau tiparului textul acesta, neobositul întru cele cărturărești, Părintele Niculae dela biserica Boteanu mi-a atras atențiunea asupra faptului, că s'a mai ocupat cu chestiunea aceasta și Pr. I. Răuțescu¹⁾. Am cercetat articolul Pr. I. R., Auto-

rul publică transcripția fonetică a textului însoțită de o traducere românească. Noua metodă istorică însă cere și obligă ca originalul să fie publicat întocmai și'n întregime, pentru ca oricine să-și poată da seama, la nevoie, de text, transcripții, traducere, etc. Cel mai bun exemplu în această privință ni l-a dat I. Bogdan, nemuritorul Bogdan «Părintele paleografiei române»; așa-l numea profesorul de paleografie dela Universitatea din Varșovia, D-l Dr I. Ogijenko. Oricine se poate convinge de adevărul afirmațiunilor mele cercetând „Documentele lui Ștefan cel Mare” publicate de I. Bogdan în două mari volume.

Trebuia deci publicat, în primul rând, textul original, în întregime și întocmai.

Am comparat transcripția fonetică a Pr. I. R. și transcripția mea grafică, cu textul pe care l-am copiat în relief și care reprezintă originalul întocmai și am constatat că transcripția Pr. I. R. este greșită atât din punct de vedere lingvistic și fonetic, cât și

Continuare în pag. (317)

1) Monografia bisericii parohiale «Adormirea Maicii Domnului» din com. Dragoslavele, Jud. Muscel, articol publicat în revista «Raze de Lumină», an. I (1929) p. 227—239.

SECTELE CONTRA STATULUI

Sub paravanul toleranței religioase și al libertății cultelor, comunismul s'a infiltrat la sate camuflat în asociații sectante, cu diferite denumiri și rituale.

De oarece nu s'au luat măsurile din vreme pentru stârpirea lor, sectele s'au întins ca pecinginea în mediul nostru rural, dar mai cu seamă în zonele frontierelor de est, nord și vest.

Faptul că asociațiile sectanților dispun de fonduri însemnate pentru propaganda lor, îndreptată împotriva bisericii noastre creștine ortodoxe și a statului român, dovedește legăturile ce le au conducătorii, atât cu internaționalele antireligioase și comuniste, cât și cu organizațiile iredentiste și revizioniste din Ucraina și Ungaria.

Oricine a studiat originea și dezvoltarea sectelor din Europa orientală și în special din Rusia țaristă, a ajuns la aceeași concluzie: sectele sunt organizații anticreștine și revoluționare.

În studiul lui Anatole Leroy-Beaulieu: „*L'Empire des Tsars et les Russes*“, publicat în „*Revue des Deux Mondes*“ în 1874, un capitol întreg este rezervat schismelor și sectelor din Rusia. Acesta e un studiu istoric și social, obiectiv, bazat pe o bogată documentare și interesante observații. Care sunt concluziile lui Anatole Leroy-Beaulieu, care n'a fost nici ortodox, nici apărător al regimului țarist, nici adversar al libertății cultelor?

Iată-le:

Sectele, asociațiile religioase, schismele, *sunt specifice Rusiei*. Banul a jucat primul rol în mijloacele de apărare și în mijloacele de propagandă ale *raskolnicilor* (Rascolnicii au fost sectanții cei mai puternici și mai numeroși).

Termenul de sectă, nu este potrivit. Majoritatea sectelor nu sunt confesiuni și culte diferite, ci mai mult „partide“ grupe de „dizidenți“, asociații (*obștestvo, obștina*), fără nicio doctrină definită, fără nicio dogmă, *dar cu tendințe opuse intereselor statului și ale bisericii oficiale dominante*.

Sectele, odată dezvoltate și puternice prin organizația lor, pot ușor servi cauzei revoluționarelor din afară.

Anatole Leroy-Beaulieu spune că polonezii n'au găsit alt punct de sprijin mai puternic în interiorul Rusiei țariste, pentru dislocarea acestui imperiu, decât în organizarea sectelor.

„Un polonez, pe atunci în serviciul Porței Otomane, concepu ideia îndrăzneată să dea sectei adevăraților credincioși un centru religios în afară de Rusia, ca să pună direcția schismei în serviciul dușmanilor țarului“. În acest scop a fost improvizat un mitropolit al sectelor rusești, în 1846, în Bucovina la Fântâna Albă (Belokrinița), care era punctul de joncțiune al Rusiei, Austriei și Turciei.

Cele mai multe secte, prin organizarea lor,

în ceea ce privește modul cum a împărțit Sf. Sa cuvintele, cari 'n original constituie un text continuu, legate fiind unele de altele. Dar asupra acestor chestiuni vom reveni.

Știu că Pr. I. R. este un eminent cunoscător al textelor românești, scrise de mână, cu caractere chirilice, pe cari le descifrează cu o rezeclciune uimitoare. Pășind însă în domeniul paleoslavei, părintelui I. R. i-au scăpat multe lucruri din vedere—cu toată intențiunea curată de care va fi fost însoțit—aceasta datorită neapărat „slăbiciunii firii omenești, alunecării minții și împăienjenirii ochilor“¹⁾

Iar dacă eu dau tiparului textul sf Potir, aceasta o fac „cu inimă blândă și cu duh de înălțare“²⁾, de îndreptare, nu cu duh de răutate sa mărire, nu

mai cu intențiunea de a restabili un adevăr istoric, pe care nu trebuie să-l întunece nici cea mai slabă umbră, fiindcă el este mai presus de orice considerațiune omenească.

Pentru a-mi justifica afirmațiunile, redau transcripția publicată de Pr. I. R. (p 232).

„Siia ca discos [săt]vori vabi Bojiu Io Gligorie Ghica voevod i [Gosp]odja [ego] Maria va proštenie greaho i Spa[se] nașa dușa vîeat 7170, Iulie 24“

Iată și textul original în limba slavă veche bisericească:

† ГИД КАНЛО¹ ГЪТВОРИ

1) „Кадило“ (l. slavă veche bis.) cădelniță, obiect cu care se cădește. În cazul nostru îl vom traduce prin „potir“ căci pe un astfel de vas se află inscripția. Potirul a fost numit „Kadilo“ pentru faptul, probabil, că între aceste două vase există o mare asemănare, ca formă.

1) „Părintele Nicolae dela biserica Boteanu“ în Noul Testament, trad. de Pr. Grigore București 1927, p. 354.

2) Idem.

au dezvoltat comunismul, au dezorganizat familia și s'au considerat în afară de societate, de națiune și de stat.

Dacă acestea sunt constatările ce le-a făcut și concluziile ce le-a tras, în 1874, Anatole Leroy-Beaulieu, în studiul său interesant și instructiv asupra sectelor din Rusia țaristă, reese

cât de periculoase sunt ele în România, mai cu seamă în împrejurările actuale, când avem nevoie de unirea sufletească a tuturor românilor și de întărirea forțelor noastre morale și materiale.

(Din ziarul «Universul»).

P. S. IRINEU MIHALCESCU

(VICARUL SFINTEI PATRIARHII)

L-am cunoscut acum trei ani, Dumnezeu mi l-a trimis tocmai la timp, atunci când numai el singur, el marele suflet creștin, era în stare să mă introducă prin „ușa cea strâmtă“ din Evanghelie.

Am venit la el într-o dimineață de Sâmbătă — era primăvara — în cele mai grele zile din viața mea, atunci când sufletul meu era sfâșiat de o mare luptă, care are loc întodeauna înainte de o renaștere.

Am căutat atuncea un creștin în care să pot găsi reflexul sufletului sfinților părinți, de care pur și simplu mă îndrăgostisem.

Și ce am căutat am găsit în el. Mi-a dat mai mult decât am cerut, — acest mare teolog cu inimă de aur. Prezența lui dădea întotdeauna liniștea sufletului meu turburat. De cele mai multe ori, aceasta, nu prin discuție și prin arta vorbirii. Arhiepiscopul Mihălcescu e de fire tăcut —, însă transformarea mea sufletească în prezența lui, are cauzele ei în marea sa personalitate, în viața sa aleasă.

Sufletele mari posedă această putere, acest spirit, care ne înalță în sfere mai înalte, în intimitatea lor, decât acela din care venim. Ochii noștri se deschid și zăresc adevăratul fel de viață și așa se anulează dela sine toate îndoelile, toate întrebările din viața zilnică, care nu sunt mai mult decât o urmare a vieții rătăcite.

În acești trei ani am avut în Părintele Mihălcescu, un adevărat părinte, în sens spiritual și material, pentru că numai un părinte e în stare să înțeleagă și să ierte atâta...

În intervalul acesta am avut prilejul să văd, că nu era numai tatăl meu, ci un părinte pentru toți câți au venit să-i ceară sprijinul părintesc. Pentru studenți era nu numai un profesor, dar în același timp și un tată. Aceasta mi-au spus-o mulți dintre ei. Pentru bătrânii nevoiași era un bun prieten, iar pentru învățați era marele savant. Pentru el însă este nu mai mult decât smerit și mare creștin, la care virtuțile nu sunt decât elementare datorii, cu alte cuvinte: atributele lui au devenit pentru el o necesitate firească.

Nu cred, ca acela care s'a bucurat de binefacerea intimității lui, să nu fi învățat o lecție morală, o lecție de sinceritate, de iubirea crucii și a neamului... fiindcă fiecare gest, fiecare cuvânt al lui este un precept precis și un paragraf despre preocupările superioare de viață.

Astăzi se obișnuiește a învăța din întâlnirile vieții, cum să vorbești. Dela părint. Mihălcescu însă am învățat cum să tac. A învăța să taci e mai greu decât să înveți a vorbi...

În aceste rânduri am redat o a mia parte a razelor dumnezeiești, care ne luminează în prezența lui.

Acum când învățătorul meu cel mare este chemat de Providență în înaltă misiune apostolică, ca Arhiepiscop și Vicar al Patriarhiei Române, îi urez o viață îndelungată, cu roade bogate pentru Hristos și pentru țară.

MIHAIL WIEDER.

București, 12 Noembrie 1936.

O S E R B A R E C R E Ş T I N E A S C A

Duminică 29 Noemvrie, la Biserica Sf. Nicolae-Buzeşti din Capitală, s'a făcut inaugurarea casei parohiale, construită din nou, şi a tuturor lucrărilor executate la acea biserică în anul trecut şi în acest an.

La acea inaugurare a luat parte I. P. S. Patriarh, d. Alex. Matic, primarul Sect. IV de Verde, mulţi consilieri comunali şi parohiali, cum şi un mare număr de enoriaşi.

După terminarea Sf. Liturghii, oficiată de Protoiereul Tr. Vintilescu, Pr. Gh. Călin şi Diaconul Uncu dela Patriarhie, Preotul D. Georgescu-Duşumea, parohul bisericii, a ţinut o cuvântare, în care a expus, în scurt, istoricul înfiinţării bisericii şi îmbunătăţirile ce i s'au făcut în cursul timpului.

Pr. D. Georgescu a arătat, că construcţiunea acelei biserici a început în anul 1847; iar în anul 1852 a fost dată cultului. Ea a fost construită de corporaţia dulgherilor şi a zidarilor. În anul 1897 a fost reparată şi i s'a refăcut pictura.

La 1 Octomvrie 1900, Pr. D. Georgescu a fost numit preot paroh al acestei biserici. Se simţea nevoie de reparaţiuni radicale la biserică; la casa parohială trebuia refăcută împrejmuirea etc. Doritor de a scoate această biserică din starea în care se găsea, Pr. D. Georgescu şi-a făcut planul de lucru pentru viitor. Pentru realizarea acestui plan, a fost ajutat de fostul preot la acea biserică Ioan Cristescu, de actualul

preot al doilea Gh. Călin, de enoriaşii bisericii şi de organele conducătoare ale parohiei din trecut şi de acum.

În anul 1903 a construit cu propria sa cheltuială câteva camere lângă casa parohială, ca să poată locui în ea doi preoţi ai bisericii.

În anul 1908 a făcut grilajul de fier şi locuinţa pentru paracliser.

În anul 1911, a refăcut turlele şi a învelit din nou biserica.

În anul 1916 a refăcut bolta altarului şi pictura de pe ea.

În timpul războiului biserica a fost avariată de schije de obuze, date din areoplanele inamice şi i s'au luat clopotele.

Din anul 1920—1925 s'au făcut lucrări la biserică în valoare de peste 800.000 lei, din care Primăria Capitalei, prin d. Mihail Berceanu, pe atunci prim-ajutor de primar, a dat 250.000 lei.

Deoarece casa veche parohială şi o parte din curtea bisericii erau eşite în stradă, trebuiau expropriate. Prin expropriere se reducea curtea, că nu mai era loc a se construi o nouă casă parohială şi nici altă biserică, atunci, când biserica actuală va trebui să fie înlocuită cu alta nouă.

Parohul şi organele de conducere ale parohiei au intervenit către Primăria Sect. IV Verde să exproprieze o proprietate vecină din faţa bisericii şi s'o dea în schimb pentru exproprierea casei parohiale.

Continuare în pag. (320)

РАЕН Б(О)ЖИИ ИГО ГЛБГОРИН
ФИКА БОБВО(ДА) И ГО(ГНО)
ЖА МАРИА ВЪ ПРОЦЕНІЕ ГРѢ-
ХО (ВЪ) И СПАСЕНИ(Е) Д(С)
ША ВЪ ЛѢТЬ, СРО ЮЛѢ КД :

Diferenţa între transcripţia Pr. I. R. şi original se vede. Autorul transcrie cuvântul „Кадило” astfel: „ca discos” crezând, poate că este vorba de cuvântul disc, care-i era cunoscut. În cazul acesta de ce nu s'a întrebat care este rolul şi semnificaţia cuvântului „ca”, şi dacă există în limba slavă veche bisericească? Cuvântul „к, ка” (prep cu dat.) îl întâlnim în limbile croată şi sârbă-croată şi corespunde lui „ku” (pol.), ко, къ (rus.), к (ucrain.), ку (ceh.),

к (slovacă) şi к (paleoslav.), cu semnificaţia: „la, spre, pe la”.

Ori, în acest sens, — admiţând „discos”-ul, declinarea părintelui I. R. —, cuvântul „ca” nu putea fi întrebuinţat în cazuri de faţă, pentru două motive:

a) N'are niciun rol şi nici o semnificaţie.

b) Limba textului este cea slavă veche bisericească, nu croată sau sârbă-croată.

Ipoteza Pr. I. R. cade — în cazul când va fi formulat-o în felul acesta — pentru motivul că'n textul original este scris „кадило”, destul de citeţ, chiar pentru un student care începe să se orienteze în planşele ce reprezintă diferite texte chirilice, la seminarul de paleografie slavă.

Mai departe autorul completează cuvântul „vori” cu „săt” (= [săt]vori) când nu era nevoie fiindcă cuvântul „sătвори” (сътвори) există în text, întreg.

Trebue apoi transcris după cum urmează:

„Б[о]жїа” (Б[о]жїа), (gen.sing.) nu „Божїу, fiindcă

Continuare în pag. (320)

Consiliul comunal sub primariatul d-lui Algiu a aprobat exproprierea, dar ezita a da acea proprietate bisericii, fiindcă era mai mare de cât aceea ce se lua dela biserică. Primarul următor, d. D. Rădulescu, pusese la cale lucrările pentru schimb. Din cauza împrejurărilor însă schimbul nu s'a putut face. Cei doi primari însă merită mulțumiri din partea organelor de conducere ale parohiei, fiindcă au făcut primele lucrări.

Meritul pentru facerea schimbului îl au d. Alex. Matic, actualul primar al Sect. IV Verde și consiliul comunal prezidat de d-sa. Consiliul a aproba schimbul; iar d. Primar General Alex. Donescu cu consiliul general a ratificat aprobarea schimbului. I. P. S. Patriarh și-a dat consimțământul și în Noemvrie 1934, s'a făcut actul de schimb.

Prin dărâmarea vechi case parohiale, biserica rămânea fără casă parohială. S'a discutat mult timp de organele parohiale construirea unei case noi. Consiliul parohial dispunea numai de 300.000 lei, cu care nu se putea face construcția.

Preotul D. Georgescu și-a luat răspunderea de a construi casa parohială și a strânge suma necesară, care mai trebuia. În Aprilie 1935 s'a pus temelia casei parohiale, în Septemvrie casa a fost gata; iar în Octomvrie preoții s'au mutat în ea.

Au trebuit însă reparate și celelalte imobile ale bisericii, s'a făcut grilaj nou, s'au trasat șosele noi în curtea bisericii și s'au pavat, s'a pictat în biserică chipul I. P. S. Patriarh și al M. S. Regelui.

Pentru aceste lucrări s'au cheltuit 1.250.000

lei. Din acea sumă s'au acoperit într'un an și jumătate 950.000 lei; mai sunt de acoperit 300.000 lei. Pentru aceste lucrări d. Alex. Matic a dat din partea primăriei sectorului 200.000 lei; iar d. Primar General din partea Municipiului, a dat 150.000 lei.

D. Alex. Matic a dispus alinierea și pavarea străzilor vecine cu biserică; iar d. Alex. Donescu a intervenit să se pună trei felinare electrice pentru luminarea curții.

Pentru sprijinul dat, Pr. D. Georgescu a adus călduroase mulțumiri d-lui Primar General Alex. Donescu și d-lui Alex. Matic, primarul Sect. IV Verde. A terminat cuvântarea, mulțumind I. P. S. Patriarh pentru bunăvoința ce a avut de a veni să încurajeze și să binecuvinteze pe cei ce s'au ostenit și au contribuit pentru facerea acelor lucrări.

A mulțumit d-nei Georgetta Puițel, care a făcut strănile și mobilierul de stejar din biserică în amintirea decedatului d-sale soț Ioan Puițel, fost profesor la Școala superioară de arte și meserii. Cu această lucrare a cheltuit suma de 250.000 lei.

D. Alex. Matic a expus convingerea d-sale că biserica are un rol covârșitor în viața noastră națională, alături cu școala.

A ajutat această biserică, cum a ajutat și alte biserici din sector. Se bucură, când vede că banul primăriei, dat de cetățeni, se întoarce tot la ei, prin ajutorarea bisericilor, a școalelor și a institutelor de binefacere. Felicită pe Pr. D. Georgescu pentru ceea ce a făcut și mulțumește I. P. S. Patriarh, că a luat parte la această festivitate.

Continuare în pag. (321).

aici nu este formula pe care o întrebuințau gospodarii „земли молдавской или валахской“ și anume: „Милостию Божіею...“ (Cu mila lui Dumnezeu...) Cât despre litera „ “ era cazul ca Pr. I. R. să ne indice că nu există în text și că a complectat Sf. Sa cuvântul.

„Glegorie“ nu „Gligorie“.

„Voevo[da]“ Воево[да] nu „Voevod“. Silaba „да“ nu este în text.

„Go[spo]ja“ Го[спо]жа nu „[Gosp]odja“. Autorul complectează cuvântul „odja“ cu „gosp“ când în text există silaba „ro“ iar întreg cuvântul este „Goja“ (гожа), prescurtat din „Gospoja“ (Го[спо]жа) (= doamna).

De „ego“ (ero) (pron. pos. pers. 3 sing masc. = a lui) nu mai era nevoie fiindcă textul este destul de clar.

„V“ (Въ) (prep. cu acuz. și locat. = în, la, pentru, spre) nu „va“ fiindcă litera „в“ (ier) este o semi-

vocală care nu se citește. De altfel însuși autorul transcrie „въ“ prin „v“ iar nu ca'n cazul precedent în penultimul cuvânt al textului, „въ лѣтъ“, „vleat“.

„Proștenie“ (Прошение). Este transcris bine de autor dar este greșit scris pe Sf. Potir. Trebuia deci „Proșcenie“ (Прощение = ertare), „șce“ (ще) în loc de „ște“ (ше).

„Griehov“ (грѣх[овъ], gen. pl., nu „greaho“.

„Spaseni[e]“ (спасени[е], în loc de „сна“ [ce], care nu este complect. De altfel autorul complectează și aici silaba „spa“ cu „se“ când aceasta din urmă este în textul de pe Sf. Potir. Când este scris clar „spaseni“ nu înțeleg pentru ce Pr. I. R. ne-a dat în transcripție numai silaba „spa“, complectându-o cu „se“, deci ca și cum n'ar fi fost în inscripție și omițând silaba „ni“, pe care a luat-o drept cuvântul „nașa“ căci transcrie „spa[se] nașa dușa“, creind totdeauna o formulă nouă de exprimare care nu există în limba textului și care în traducere ar suna astfel: „mântuirea a lor noastre suflete“. Asupra

Continuare în pag. (321).

I. P. S. Patriarh arată, că deși lucrurile de acasă ale conducătorilor de instituțiuni, cum este Biserica, sunt foarte multe, totuși caută a veni cât mai des în contact cu poporul, pentru a câștiga forțe noi, după cum plantele își trag seva din pământul în care sunt plantate.

Am venit în mijlocul d-voastră, ca să văd ce ați făcut și văd că ați făcut lucruri minunate.

D. Primar General Alex. Donescu este un convins credincios și a făcut multe îmbunătățiri bisericilor din Capitală. Credeam că-l voi găsi aici, ca să-i mulțumesc.

D. Primar Alex. Matic a ajutat deasemenea bisericile din sector, cum a ajutat și această biserică. Ii mulțumesc pentru sentimentele sale creștinești.

Păr. Georgescu a fost apreciat de mine, ca un om harnic și priceput. De aceea i-am dat onoruri și însărcinări de seamă spre a fi îndrumător al preoției din eparhia Mitropoliei noastre. Il binecuvintez și rog pe bunul Dumnezeu să-i dăruiască viață îndelungată.

Profitând de ocazia că în biserică era un grup de eleve dela școala primară Nr. 17, care cu vocile lor îngerești au cântat imnul patriarhal, I. P. S. Patriarh a vorbit mamelor despre datoria de a da o bună creștere copiilor lor.

După terminare, I. P. S. Patriarh, însoțit de d. Primar Alex. Matic, și de asistenți, a vizitat cancelaria parohială și casa parohială, stropindu-o cu apă sfințită.

Solemnitatea s'a terminat la ora 13.

acestei formule nu voi mai insista întrucât în textul original slav nu există cuvântul „nașa“.

Litera „u“ din cuvântul „dușa“ nu există în text. Acolo fiind scris „dša“ (дша) trebuia transcris „d[u]șa“ (д[у]ша, arătându-se astfel că litera „s“ s'a adăugat de cercetătorul inscripției.

„V liet“ (въ лѣтъ) în loc de „vleat“; și cum aici sunt două cuvinte „v“ și „liet“ (= în anul) trebuiau despărțite unul de altul, așa cum sunt de altfel și pe Sf. Potir.

„Iule“ (юле) în loc de „Iulie“ care la traducere urma să fie redat prin „Iulie“.

Cu aceste rectificări mi-am îndeplinit o datorie pentru ca să triumfe adevărul istoric.

Cât despre traducere voi avea mai puțin de spus:

„Potirul acesta a fost făcut de robii lui Dumnezeu

Io Grigore 1) Ghica Voevod și doamna Maria, pentru ertarea păcatelor și mântuirea sufletelor, în anul 7170 (= 1662), Iulie 24“.

Pr. I. R. adaogă cuvântului „sufletelor“ pe acela de „noastre“ care nu este în text și despre care am vorbit.

În loc de „în anii“ cum a tradus Sf. Sa, trebuie „în anul“ într-unul cât лѣтъ este la singular.

Ca încheiere trebuie să adaog că rolul cercetătorului documentelor — pentru cari trebuie să aibe o voință și o răbdare de fier — este de a scoate adevărul din paginile îngălbenite și roase de vreme, sau de aiurea, unde zace. Pentru aceasta este nevoie ca documentele să fie însuflețite de flacăra dragostei pentru ele, a cercetătorului.

„Les documents — spunea Renan — sont muets pour qui ne sait pas les animer“.

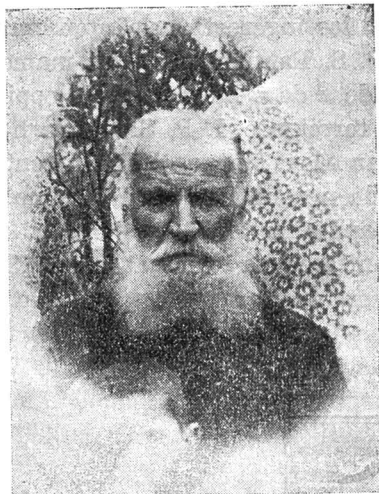
VELICU DUDU

1. În text este „Glegorie“.

CINSTIREA UNEI MUNCI.

Preotul pensionar Nicolae Alexandrescu Sachelarie, din comuna Lipia-Bojdani (Ilfov), împlinind 80 ani în vârstă, și 58 în preoție, a fost sărbătorit cu toată dragostea și cuviința de

Pr. Nicolae Alexandrescu Sachelarie.

către preoții și credincioșii din localitate și împrejurimi. Născut la 1856 și coborînd dintr'o veche familie de preoți-slujitori ai altarului domnesc dela mănăstirea Snagov, a absolvit seminarul „Central“ în 1875, cu distinse calificațiuni. După ce s'a căsătorit cu Rebeica, fiica preotului Antimir din Tomșani (Prahova), un model de creștină și mamă — a fost hirotonit preot în 1879, slujind ca paroh la bisericile din Lipia-Bojdani și Ciofliceni.

În timpul păstoriei sale a primit pe rând rangul de protonotarie și sachelarie, îndeplinind și funcțiunea de subprotoiery pe timpul Mitropolitului Calinic.

Pentru lumea din vremea noastră, care trăește atâtea grăbite transformări, vieța și munca sărbătoritului din vara acestui an, sânt un îndemn și o pildă. În adevăr i-a fost dat acestui preot să urce odată cu scara vieții sale și scara ridicării sociale și materiale a satului său. Cu cuvântul și cu fapta, Părintele Nae a stăruit și stăruința nu i-a fost zadarnică. Sărăcia și nepriceperea din bordeile de altă dată s'a schimbat într'o îndestulare și bună chiverniseală ce se constată astăzi. Cu credință nestrămutată în Dumnezeu și cu dragoste desăvârșită către misiunea ce i s'a încredințat, a luptat din răspuneri cu toate piedicile vremurilor grele, ferind pe credincioși de ispitele sectanților și răuvoitorilor credinții.

Deprinzând dela înaintașii săi cuviința în toate laturile acestei „dregătorii“, s'a identificat în totul, dela înfățișarea sa fizică până la cele mai mici amănunte ale vieții, cu cerințele datinilor și predaniilor, atât de prețuite altă dată.

După stăruința sa au fost împrejmuite, reparate și înfrumusețate, bisericile din Lipia și Bojdani. De asemenea la Ciofliceni prin îndemnul și prin o însemnată contribuție bănească a Sf. Sale, s'a pus temelie și s'a zidit o frumoasă clădire de biserică. Pe teren economic, a luptat și susținut înființarea băncilor populare și cooperativelor: Malu-Roșu, Isbânda și Căldărușani, al cărui președinte a fost 10 ani. Harnic lucrător în via Domnului, bun îndrumător al trebuirilor obștești, nu mai puține merite are ca pă-

Biserica din Ciofliceni.

rinte de familie. Ca și dreptul Iov s'a bucurat că împrejurul mesei sale au crescut vlăstare numeroase, care fac cinste familiei și comunei: militari distinși, gospodine vrednice. A îndurat ca și dreptul din Biblie multe și grele încercări: patru copii îngropați într'o săptămână, pierderea prea de vreme a soției. Totuși nimic nu l-a clintit din credință și din răbdare, virtuți care au format în trecut tăria neamului nostru.

Socotind că pe această cale am putea aduce un prinos de recunoștință, am însemnat aceste rânduri care să bucure bătrânețele acestui bun părinte.

Un Preot.

C R O N I C A I N T E R N A

M I S I O N A R E

Mișcarea culturală cu caracter creștin și național în Capitală, susținută de Clerul Bisericii noastre.

Programul conferințelor ce s'au ținut la Ateneele Populare dela 1 Noembrie până la 20 Decembrie 1936. Cu colaborarea P. C. Preoți, din tabloul ce urmează la finele programului.

Duminică 1 Noembrie 1936.

a) *Pericopa evanghelică: Luca XVI, 19-31: «Răsplata faptelor noastre».*

b) Conferință: 20 de ani dela războiul întregirii (Iubirea de patrie, cercetășia, străjeria și educația premilitară).

În cuprinsul expunerii conferențiarul a tratat în mod obligatoriu următoarele puncte:

Necesitatea întregirii.

Cum s'a purtat armata și populația civilă în decursul războiului. Pilde de eroism și devotament.

Ce înseamnă adevărata iubire de patrie. Sacrificiile și idealurile ce le implică ea.

Problemele ce s'au pus după întregirea țării: Organizarea morală, economică, culturală a țării în noile cadre.

În cultură se cere să dăm creațiuni cât mai proprii și mai reprezentative pentru neamul nostru și prin care să câștigăm și mai mult stima celorlalte popoare, cu care trebuie să cooperăm cu competență și demnitate.

În economie și tehnică trebuie să ne dezvoltăm pentru a corespunde nevoilor complexe ale României Mari.

Nevoia organizării țării, a agriculturii democratizate prin reforma agrară, citându-se și exemple constructive de ceea ce s'a realizat și mai trebuie să se realizeze.

În privința educației morale și cetățenești s'a vorbit de nevoia de a crea un om nou, mai cinstit, mai devotat, mai puțin egoist, mai cult, mai civilizat.

S'a vorbit de cercetășie, străjerie, educație premilitară, realizări tocmai pentru depășirea nivelului educației de ieri.

S'a încheiat cu un omagiu către Eroul Necunoscut, simbol al miilor de oameni anonimi care și-au dat tot ce-au avut mai bun, pentru țară: viața.

Recitări: Poezii cu caracter eroic, și românesc. S'au recitat de preferință din Mircea Rădulescu, Adrian Maniu, Lucian Blaga și din clasicii Eminescu și Alecsandri.

Bibliografie: Conferențiarul a consultat «Istoria războiului» de C. Chirițescu, lucrările d-lui profesor N. Iorga, precum și cărțile mai noi, privind nevoile de organizare economică, socială și culturală ale statului viitor.

Duminică 8 Noembrie 1936.

a) *Pericopa evanghelică, Luca VIII, 41-50: «Dumnezeu este protectorul vieții noastre».*

b) Conferință: Dinastia și rolul ei în dezvoltarea modernă a țării.

Teme obligatorii tratate în cuprinsul expunerii:

Istoricul întemeierii Dinastiei actuale. Cum a fost chemat de poporul român Domnitorul Carol I.

Rolul lui Ion Brătianu. Rostul actualei Dinastii. Ce s'a realizat sub Domnia lui Carol I, care ne-a adus Independența, iar din punct de vedere tehnic și organizatoriu a adus țara la nivelul Occidentului. Lucrările cu care a ost înzestrată țara, sub domnia primului Rege. Însemnătatea domniei Regelui Ferdinand, sub care neamul românesc și-a realizat întregirea. Regele erou, regele organizatorul visului nostru secular.

Epoca de organizare și consolidare culturală, economică, politică, a Majestății Sale Regele Carol al II-lea. Instituțiile create de El: Cercețăria, O. E. T. R.-ul, Fundațiile Culturale Regale, Echipele Studentești. Este Regele culturii și întăririi noastre sufletești și tehnice.

S'a evocat deasemenea personalitatea Carmen-Sylvei, Regina poetă, a Reginei Maria, cum ambele s'au devotat îngrijirii răniților și a tuturor operelor de binefacere. S'a evocat personalitatea Voevodului Mihai, a cărui zi onomastică se serbează. El e viitorul, care trebuie să fie cât mai luminos și fericit, după epocile de sacrificii pentru Independență, Intregirea și Organizarea țării.

Nu s'a uitat nici marele erau național Mihai Viteazul.

Recitări și lecturi din Carmen-Sylva, Regina Maria, Vasile Alecsandri și Coșbuc (pentru epoca lui Carol I), din «Cântarea României» de A. Russo, etc.

Bibliografie: Portretul Regelui Ferdinand, de Marta Bibescu, (în editura Cultura Națională), numărul revistei «Vremea» închinat Dinastiei, din 10 Maiu 1936, N. Iorga, «Carol I, o caracterizare» și deasemenea «Carol I Domnitorul Românilor», tipografia Lucrătorilor Asociați 1868. Toate aceste lucrări se găsesc la Biblioteca Academiei și Fundației Universitare Carol I.

Duminică 15 Noembrie 1936.

a) *Pericopa evanghelică, Luca X. 25-37: «Latura creștină a asistenței sociale».*

b) Conferință: «Creșterea copiilor în spirit național și creștin-ortodox».

Puncte obligatorii tratate în cuprinsul expunerii:

Diferitele forme ale familiei.

Evoluția ideii de familie.

Organizațiile sociale care au cercat, fără a reuși, să nimicească familia. De ex.: comunismul.

Caracterul fundamental al familiei: unitatea sufletească ca legătură între sexe și generații, rostul biologic, social și educativ al familiei.

Dacă familia de azi nu mai este ca și în trecut o unitate economică (atelierul în care meșteșugul și industria casnică procurau bunurile necesare întreținerii familiei), la noi românii, adică la țaranii noștri, familia este încă o celulă de producție economică, gospodăria nefiind decât cuibul activității de producere a bunuri-

lor necesare căminului și pieții. Familia, unitatea de educație. Importanța educației morale și fizice a primilor șapte ani, pe cari copilul îi produce în cămin.

Unitate în educația morală și culturală.

Cum prin educație, familia își poate împlini și mai mult misiunea.

S'a ilustrat, luându-se ca tip de familie în care s'au militat toate misiunile acestei unități sociale, familia *Mitropolitului Șaguna*, dându-se ample detalii biografice despre atmosfera care l-a format pe marele Apostol al Românismului.

Recitări: din Coșbuc, «Mama» lui Eminescu, «Pastelurile» lui Alecsandri, etc.

Duminică 22 Noembrie 1936.

a) *Pericopa evanghelică, Luca XII. 16-21: «Utilizarea creștină a bunurilor pământești».*

b) Conferință: O energie creatoare a Românismului, *Constantin Brâncoveanu*.

Puncte obligatorii tratate:

Istoricul domniei lui Brâncoveanu.

Caracterizarea personalității acestui Ludovic al XIV-lea al nostru: creatorul unui stil de artă (s'a vorbit de mănăstirile și palatele ridicate de el, de stilul Horezului și Mogoșoaiei).

Credința ortodoxă a acestui mucenic al neamului. Ctitoriile sale, mila și darurile făcute poporului de acest Voevod mult avut.

Civilizația românească la apogeu creată sub domnia sa.

Om al credinței, al artei, al civilizației. Deschizătorul de mari zări spirituale pentru neamul nostru. Ce pildă lasă el neamului românesc, mucenicia celui *ce crede cu adevărat în Dumnezeu*, în bine, în adevăr și frumos.

Corurile au executat câteva recitative din opera d-lui Sabin Drăgoiu «Constantin Brâncoveanu» prezentată acum un an la Opera Română.

Duminică 29 Noembrie 1936.

a) *Pericopa evanghelică, Luca XVIII. 11-27: «Educația creștină a tinerilor și a tineretului».*

b) Conferință: 1. Decembrie: Ziua Intregirii Neamului Românesc.

Puncte obligatorii ce s'au tratat:

Insemnătatea sufletească a Intregirii.

Dorința de veacuri a Românilor subjugată.

Lupta pentru întregire în provinciile subjugate altor popoare.

Răsboiul Integrității.

Dreptatea cauzei românești. Integritatea este un act de binecuvântare divină și de justiție socială.

Argumentele revizioniste și netemeinicia lor. Combaterea revizionismului.

Misiunea României de mâine.

Au urmat apoi diverse *recitări*.

Bibliografie: A. D. Xenopol, Istoria Românilor, vol. VI, N. Iorga, Oameni cari au fost, Ed. Fundației pentru Artă și Literatură «Regele Carol al II-lea», I. Lupaș, Istoria bisericească a Românilor ardeleni, Sibiu 1918.

Pentru combaterea revizionismului s'a consultat «Principiul Naționalităților în tratatele de Pace din 1919-1920» de George Sofronie, prof. la Univ. Cluj, lucrare editată și premiată de ziarul «Universul» 1936.

Duminică 6 Decembrie 1936.

a) *Pericopa evanghelică, Luca XIII, 10-17: «Mila creștină».*

b) Conferință: *Sfântul milei și al îndurării creștine: Marele Ierarh Nicolae.*

Puncte obligatorii:

Viața Sfântului Nicolae.

Rolul și semnificația milei în viața Sfântului.

Sfântul corăbierilor și îndrumătorul celor despărtați.

Pe baza pildelor și elementelor fundamentale din biografie, s'a făcut o seamă de considerațiuni asupra rolului milei în societate, cum în societatea civilizată, Statul are datoria să organizeze mila transformând-o în legiuiri drepte și asistență socială. Cum totuși dincolo de legile și bunătatea colectivității rămâne întotdeauna loc pentru acele persoane de milă, de bunătate, de ajutorare, inima omului pătrunde singură în locuri și situații delicate.

Recitări și coruri religioase.

Duminică 13 Decembrie 1936.

a) *Pericopa evanghelică, Luca XIV, 16-24: «Pregătirea creștină pentru Sfintele Sărbători».*

b) Conferință: *Eminescu ca poet, patriot și creștin.*

Puncte obligatorii:

Viața lui Eminescu.

Caracterizarea operei lui Eminescu.

Cum geniul său a sintetizat atâtea influențe străine, realizând ceva specific românesc.

Arta lui Eminescu, cu referire la Luceafărul.

Naționalismul lui Eminescu, văzut din poezii și din articolele sale: «Scrisorile», «Doina», articolele de ziar.

Patriotismul lui Eminescu: autenticitatea autohtonă, ridicată la creații proprii, cu valoarea universală, *creștinismul lui*.

Recitări: Luceafărul, Doina, Scrisoarea II-a, Mama, Rugăciune.

Bibliografie: Poezii, ediția definitivă îngrijită de C. Botez, (ed. Cultura Națională), cărțile d-lui G. Călinescu, despre viața și opera lui Eminescu, D. Murărașu: «Eminescu ziarist și scriitor politic».

Clasicii români comentați, Scrisul Românesc, Craiova 1931.

Duminică 20 Decembrie 1936.

a) *Pericopa evanghelică, Matei I, 1-24: «Tălmăcirea creștină a colindelor românești».*

b) Conferință: «*Datini de Crăciun*».

Puncte obligatorii:

S'au arătat elementele romane și străvechi din datinele de Crăciun.

S'a precizat ceea ce este român în aceste datini.

Ce a modificat și ce a adus în plus creștinismul peste elementele romane, și cum din aceste două elemente, romane și creștine s'a realizat creștinismul românesc.

S'au cântat și recitat colinde.

Tabloul repartiției P. C. Preoți pe Atenee.

Protoeria I. Capitală

Dichiu: Pr.: N. Rădulescu, Giurescu și Nicoreanu.

Vasiliu Bolnavu: Pr.: D. Antal, N. Ionescu și Rădulescu-Alba.

Mitr. Dositei: Pr.: Iordache Pascu, Petcu și Nicolau.

Tei: Pr.: Mușeteanu, Petre Popescu, C. Negulescu.

Al. Vlahuță: Pr.: S. Alexandrescu, Lupașcu, Urseanu.

Princ. Elena Mincu: Pr.: Leontescu, Vasilescu și Burlușanu.

A. C. F.: Pr.: I. Bucur, Stelian Ionescu și I. Z. Popescu.

Silvestru: Pr.: Georgescu-Silvestru, Eugen Bărbulescu și Leonida Dumitrăchescu.

Andrei Mureșanu: Pr.: Georgescu, Călin, Bărbulescu și Zamfir Popescu (facultativ).

Regele Ferdinand: Pr.: Tr. Vintilescu, I. Popescu și C. Moise.

M. Eminescu: Pr.: Husaru, Niță Mihai și Marinescu dela Roșă.

R. M. S.: Pr.: Șerpe.

Sf. Gheorghe-Plevna: Pr. Mihălcescu.

Obor: Pr.: G. Crețu, Gh. Popescu și T. Negoită.

Al. G. Donescu: Pr.: Palaghiță, D. Popescu și I. Popescu.

Dem. Dobrescu: Pr.: Chirulescu, Bâlbâie și Alex. Popescu.

Ilincuța Cantacuzino: Pr.: Sachelarescu, Burlănescu și D. Giulescu.

Ateneul «Universul»-Brezoianu: Pr.: H. Roventă, M. Bulacu, C. Dron, Georgescu-Silvestru, Stoica Ionescu și G. Crețu.

Timerețea: Pr.: P. Vintilescu, H. Popescu și Cristache Stancu.

Cuibu cu barză: Pr.: Marin Ionescu și Celus Grigoriu.

Grozăvești: Pr.: Dr. Mușeteanu, Chiriță Cernescu și Bârbieru.

Spiru Haret: Pr. Alex. Ionescu, Stelian Ionescu.

A. C. Cuza: Pr.: Iordănescu, Ulpiu Petrescu.

Asoc. Creșt. a Tinerilor: Pr.: H. Roventă.

Podeanu: Pr.: Șerpoianu.

Căm. Regele Carol II: Pr.: Liliacoveanu, Ciosu și C. M. Pavelescu.

România Mare: Pr.: Grigoriu, Băjenaru și Dimoftache.

Ienăchiță Văcărescu: Pr. Gr. Antal și D. Ionescu.

Șerban-Vodă: Pr.: Stoicescu, Petre Popescu, Petreanu.

Sf. Elefterie: Pr.: Mih. Bulacu și Alex. Pârvolescu.

Antim Ivireanu: Pr.: Gh. Vintilescu, N. Vintilescu și Alex. Constantinescu-Rahova.

N. Filipescu: Pr.: Alex. Micșunescu și P. Alexandrescu.

Isvoru-Nou: Pr.: Stoenescu, Zugrăvescu și Balilescu.

Vitan-Târcă: Pr.: Micșunescu și N. Manole.

N. Dudescu: Pr.: Costache și Er. Nicolaide.

Nic. Iorga: Pr.: Mihăilescu, G. Comana și S. Pasculescu-Orlea.

Cărămidarii-de-Jos: Pr.: G. Păunescu, C. Moisiu și V. Popescu.

Mih. Popescu: Pr.: A. Costinescu, Paschia și Predescu.

Cuțintu-de-Argint: Pr.: Ilie Popescu, Tr. Costea și I. Vodă.

Asoc. Patriarhul Miron: Pr.: Teofil Ionescu și Ghertel.

13 Septembrie: Pr. Coman, I. Brăila și S. Antonescu.

P. C. Preoți ce nu sunt repartizați la Atenee din lipsă de locuri, au alte delegații misionare: la muncitori, ateliere, spitale, C. F. R. ș. a. Vom publica și această repartitie în viitor.

Protoeria II. Capitală

Ateneul Popular Sanitar: Pr.: Olimp Căciulă, Paraschiv Angelescu, C. Popescu și Opreanu.

Așez. Princ. Elena: Pr.: Bedreag, M. Diaconescu, V. Hadarag.

STATUTELE

PENTRU ORGANIZAREA ȘI FUNCȚIONAREA FRĂȚIEI RELIGIOASE „OASTEA DOMNULUI“ A BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

(Aprobate de Sf. Sinod și comunicate Sf. Arhiepiscopii cu ord. Nr. 2389/936).

CAP. I.

Numele, caracterul și durata Societății.

Art. 1. — În cadrele Bisericii ortodoxe române se înființează Societatea religioasă «*Frăția religioasă Oastea Domnului*», sau prescurtat: «*Oastea Domnului*»

Art. 2. — Ea poate funcționa numai cu binecuvântarea Bisericii și sub îndrumările și controlul ei exercitat:

- a) prin episcopul locului;
- b) prin delegații lui cu autorizație scrisă;
- c) prin Sf. Sinod.

Art. 3. — Iși recrutează membrii liberi, fără nici un fel de constrângere din afară, constituind un *voluntariat* creștin ortodox.

Art. 4. — Toate părțile componente ale «*Frăției religioase Oastea Domnului*» (Cerc, Despărțământ, Secție, Centrală), sunt persoane morale.

Art. 5. — Timpul funcționării este nelimitat.

Art. 6. — Sediul central al Societății «*Oastea Domnului*» rămâne orașul Sibiu.

Va avea însă atâtea secții, câte eparhii va număra Biserica ortodoxă română.

Art. 7. — Numele de «*Frăția religioasă Oastea Domnului*» sau prescurtat «*Oastea Domnului*», nu poate fi uzurpat de nici o altă Asociație. Împotriva celor ce vor abuza de numele ei, se va cere scutul legilor civile.

CAP. II.

Scopul și mijloacele „Frăției religioase „Oastea Domnului“

Art. 8. — Scopul Asociațiunii este:

- a) preamărirea lui Dumnezeu prin gândul, cuvântul și fapta de orice clipă a fiecărui membru al ei;
- b) păstrarea și practicarea ortodoxiei, făcând din ea putere vie și lucrătoare în toate împrejurările vieții creștinești;
- c) deprinderea virtuților dumnezeiești și celor

câștigate și săvârșirea faptelor iubirii creștinești, adică a faptelor milosteniei trupești și sufletești;

d) a face pe membrii să lupte fără odihnă împotriva tuturor gândurilor, simțirilor și cuvintelor, cari pot necinsti pe Dumnezeu și mârni un suflet cu adevărat creștin;

e) a obișnui pe membrii ei la iubire de adevăr și de dreptate și la trezvie în orice împrejurări s'ar afla ei;

f) a îndemna pe membrii ei să ocolească judecățile, supunându-se hotărîrilor *Sfatului Păcii* care va lua ființă în cadrele Asociațiunii;

g) a deprinde pe toți membrii cu ascultare, supunere, și cu bunăvoință față de mai marii «*Oastei Domnului*» și față de autoritățile bisericești și civile, dovedind în aceeași vreme smerenie și dragoste creștinească față de toți ostașii și bunăvoință față de toți creștinii;

h) de a deprinde pe toți membri să fie gata la împlinirea fără șovăire a tot ce este spre binele și înaintarea Bisericii ortodoxe și al «*Oastei Domnului*»;

i) a dobândi dela autoritatea bisericească eparhială designarea în eparhie a unei *mănăstiri* cu călugări înțelegători și devotați lucrului Domnului urmărit de această Asociațiune, la care «*Oastea Domnului*» să poată face pelerinaj anual pentru reculegere, întărire la o zi hotărîită în deplină înțelegere cu Chiriarhul locului;

l) de a ridica pe pământ românesc prin muncă și obolul ostașilor Domnului și al binevoitorilor Asociației, o mănăstire de *călugări și alta de călugărițe*, în primul rând pentru ostașii, cari luminați de Domnul ar vrea să intre în cinul monahal.

La aceste mănăstiri se vor întemeia:

- 1. Școale de misionari laici și monahi;
- 2. Azile pentru bătrânii neputincioși cari n'au pe nimeni să-i îngrijească;
- 3. Orfelinate cu școla de lipsă pentru copii fără ambii părinți;

4. Spitale și sanatorii pentru creștini;
5. Diverse ateliere, cum ar fi tipografie, zincografie, pictură bisericească, ornamentație bisericească, legătorie de cărți, covoare, cusături, cu angajați exclusiv din ostași probați;
6. Institute de îndreptare pentru cei sau cele pierdute sau robite de diferite patimi;
 - m) de a întemeia pe întreaga țară cu cea mai mică cotizație posibilă un *fond de ajutorare la înmormântare*, exclusiv pentru cei din «Oastea Domnului»;
 - n) de a împuțina analfabetismul, ținând cursuri de scris-cetit în vederea cetirii cărților sfinte;
 - o) de a feri pe membrii săi de scrisul și de programele distrugătoare de neam, de biserică și ucigătoare de suflet, deci de a lupta neobosit împotriva dușmanilor Bisericii ortodoxe și a neamului nostru;
 - p) până la desvoltarea unei mănăstiri cu acest caracter, de a cere autorității bisericești înființarea de școli sau cursuri pentru pergătirea de misionari laici, colportori, pentru îngrijirea bolnavilor, neputincioșilor, orfanilor, în legătură cu școala de cântăreți din eparhie;
 - r) a lupta împotriva scrierilor, cântecelor și reprezentațiilor teatrale și cinematograf cu caracter imoral;
 - s) a susține și lupta pentru sfințenia și indisolubilitatea căsătoriei creștine și împotriva divorțului.
- Art. 9. — Mijloacele pentru ajungerea scopurilor propuse sunt cele pe cari le pune la îndemâna fiilor săi Biserica ortodoxă, și anume:
 - a) apa cea vie a Sf. Sripturi, numai ediția Sf. Sinod;
 - b) cetirea din cărțile sfinților părinți;
 - c) participarea în toate duminicile și sărbătorile la Sf. Liturghie și Sf. Vecernie, în frunte cu conducătorii asociației;
 - d) rugăciunea în comun în casa de adunare și în biserică afară de serviciile divine rânduite de Biserică;
 - e) lămurirea cuvântului Domnului de către preoți și de către cei autorizați de Episcopul locului;
 - f) împărtășirea cu Sf. Taine regulat în fiecare din cele patru posturi de peste an și la dorință și mai des;
 - g) publicarea la centru și la secții a unor foi de zidire sufletească, care vor primi colaborarea tuturor ostașilor cu darul scrisului;
 - h) publicarea și colportarea de cărți bune, zi-

ditoare și mântuitoare de suflet, fie editate de societate sau de altcineva;

- i) prin colportarea de icoane și alte obiecte creștinești ortodoxe;
- l) prin pelerinajii la mănăstiri și la bisericile catedrale din centre eparhiale;
- m) prin mijloacele materiale ce se vor putea agonisi la societate.
 1. din darurile benevole ale celor ce intră în «Oastea Domnului»;
 2. din daniile binevoitorilor societății;
 3. din câștigul ce eventual s'ar realiza prin colportaj și pe urma foilor;
 4. din dobânzile banilor depuși de fondul de înmormântare;
- n) prin înființarea unui fond al *Milei Creștine* pentru ajutorarea celor lipsiți, mai ales în vreme de iarnă, fie cu hrană, fie cu lemne sau haine, unde e posibil prin susținere de cantine;
 1. Dumineca și sărbătoarea după vecernie;
 2. In una sau două seri peste săptămână;
- o) prin conferințe și șezători biblice;
- p) prin înființarea și conducerea de biblioteci potrivite scopului propus;
- r) prin înființarea de fanfare și de coruri religioase;
- s) prin îngrijirea și înfrumusețarea locașurilor Domnului și a cimitirelor, în spirit ortodox;
- t) prin comunicarea între membrii a experiențelor de viață creștină;
- u) prin sărbătorirea cu demnitate în toate părțile a martirilor bisericii noastre și a eroilor naționali;
- v) prin colaborarea cu alte societăți ortodoxe cu scop similar din țară și chiar de peste hotare cu aprobarea Sf. Sinod.

CAP. III.

Despre membrii și datorințele lor.

Art. 10. — Membrii «Oastei Domnului» pot fi toți credincioșii Bisericii ortodoxe, fie bărbați, fie femei, laici sau fețe sfințite cari au trecut vârsta de 15 ani împliniți.

Nu se pot primi chiar dacă au 15 ani împliniți:

- a) elevii și elevele oricărei școli;
- b) soțiile și fiii sau fiicele nemajori cari nu aduc consimțământul soțului sau al părintelui lor, soțiile, în cazuri excepționale pot aduce recomandarea duhovnicului lor, din parohie, recomandare care trebuie motivată;

c) persoanele divorțate din pricina cărora s'a desfăcut căsătoria nu pot fi primiți în «Oastea Domnului» până la pocăință.

Art. 11. — Cel ce vrea să intre în Asociație, va face declarație scrisă, cu toate datele cerute de regulament, pe care-l va prezenta secretarului cercului.

Art. 12. — Nu se pot încasa cotizații de membri.

Fiecare membru la intrare face un dar în bani, care nu pot fi mai mic de 50 lei. Darul acesta îl poate plăti în mai multe rate, în cazul acesta nu se consideră înscris decât dela data achitării întregii sume promise.

Pentru cei săraci Sfatul Cercului poate hotărî scutirea și de această obligație.

Art. 13. — Orice membru poate face danii și cu scop precis, dacă cadrează cu caracterul Societății și cei ce nu voesc a se înscrie ca membri.

Daniile cu scop precis la nici un caz nu pot fi întrebuințate altfel de cât așa cum a dispus donatorul.

Art. 14. — Membrii Asociațiunii pot fi:

- a) ostași începători;
- b) ostași deplini;
- c) ostași ostenitori.

a) *ostași începători* se numesc membrii cari au cerut înscrierea în «Oastea Domnului», au primit aprobarea, au achitat darul promis, dar n'au împlinit încă un an dela primirea în Asociație.

Împlinesc toate îndatoririle celorlalți membrii, dându-și fiecare silința a se arăta vrednic de primire definitivă în «Oaste».

N'au drept de a vota în Adunările «Oastei» nici dreptul de a fi aleși;

b) după împlinirea anului de începător dacă s'ar dovedi vrednic, va fi primit în «Oastea Domnului» cu titlul de ostaș deplin. Primirea se face într'o adunare sărbătorească, când semnează legământul în dublu exemplar.

Textul legământului se va stabili prin regulamentul explicativ al acestor statute.

Legământul se contrasemnează în Adunare de președinte sau vice-președinte și de secretar și se prevede cu data depunerii.

Dacă ostașul începător nu dă dovadă de ajuns de supunere orânduelilor Oastei, va fi sfătuit să mai încerce un an, deci nu i se va cere încă legământ.

c) Dacă ostașul deplin a împlinit cu sfințenie timp de cinci ani tot ce s'a legat să ție, ajunge *ostaș ostenitor pentru cei mulți ai Domnului*.

Ei nu mai depun legământ nou, dau însă o declarație scrisă că primesc să fie.

Recunoașterea aceasta de ostaș ostenitor se face în chip serbătoresc de către Adunarea despărțămintelor.

Art. 15. — Drept de a fi aleși în fruntea organizațiilor «Oastei Domnului», nu au decât ostașii ostenitori.

Art. 16. — Asociația poate avea și *membrii de onoare* dintre credincioșii Bisericii noastre cu merite deosebite. Ei se proclamă de Congresul «Oastei Domnului».

Membrii de onoare, când sunt prezenți se bucură de toate drepturile ostașilor ostenitori.

Art. 17. — Cei ce fac Societății daruri în bani, pământ sau clădiri până la valoarea de lei 5.000 (cinci mii) chiar dacă nu sunt înscriși în «Oaste» primesc numele de *binefăcători* ai «Oastei Domnului».

Cei ce fac donații mai mari de 5.000 lei, vor purta numele de *mari binefăcători* ai «Oastei Domnului».

Art. 18. — Ostașii începători nu pot purta vre-un semn văzut deosebit.

Ostașii deplini și cei ostenitori pot purta o insignă pe piept.

Forma insignei se va designa prin Regulamentul explicativ.

Art. 19. — Datorințele membrilor sunt cele fixate prin scopurile și mijloacele Asociațiunii (art. 8 și 9).

Regulamentul explicativ le va desvolta pe larg, arătând ce trebuie să facă din partea sa fiecare ostaș.

Art. 20. — Membrul sau membrii, care nu vor împlini toate obligațiile regulamentare, întâi vor fi făcuți băgători de seamă. Dacă nu se vor îndrepta, vor fi dojeniți în scris de Sfatul despărțământului, dacă nici după această dojană nu vor da semne de revenire la calea cea bună, se vor da afară de către Sfatul secției din care face parte cercul lor.

Înapoi nu se mai pot primi decât după o caință de un an. Atunci iarăși încep a fi ostași începători și cu celelalte pe rând.

Art. 21. — Despre membrii ce vor purta registrele în ordine cu toate datele de legământ atât la cerc, cât și la despărțământ.

La secție și la centru se va purta numai evidență statistică.

Amănuntele se vor stabili de regulamentul explicativ.

CAP. IV.

Organizarea Societății, Cerc. Despărțământ, Secție, centru. Despre Adunările Asociațiunii.

Art. 22. — Toți membrii, fie ostași începători, deplini sau ostenitori, din toată țara românească formează una și aceeași Frăție religioasă «Oastea Domnului».

Pentru o bună împărțire a lucrului, ea se împarte în cercuri, despărțăminte, secții și organizare centrală, fiecare cu o conducere asemănătoare și sub ascultarea celei imediat superioare.

Art. 23. — Cel puțin 20 membrii, aflători într-o parohie, formează un *cerc al «Oastei Domnului»*.

Dacă nu sunt 20 cei ce sunt, se alătură la cel mai apropiat cerc până vor ajunge să fie 20 membrii, când or cere despărțământului să-i recunoască drept cerc al parohiei respective.

Amănuntele de urmat în cazul înființării și recunoașterii unui Cerc, se vor stabili prin regulamentul explicativ.

Art. 24. — Toate Cercurile dintr'un protopopiat formează un Despărțământ; toate Despărțămintele dintr'o eparhie vor forma o secție a «Oastei Domnului»; iar toate secțiile împreună alcătuiesc Asociația întreagă numită «Oastea Domnului».

Art. 25. — Fiecare parte componentă a «Oastei Domnului» va avea o conducere alcătuită din:

- a) un președinte;
- b) doi vice-președinți;
- c) un secretar;
- d) doi secretari ajutori;
- e) un Sfat compus din patru membrii ai Cercului, din șase membrii ai Despărțământului, din 12 membrii ai Secției, iar cel al Centrului din 25 membri;
- f) un casier;
- g) Trei cenzori, aleși afară de președinte de Adunare anume pentru alegere, chemată și din bună vreme.

Felul cum se va urma în Adunările de alegere se va arăta amănunțit în regulamentul explicativ.

Art. 26. — Președintele Cercului este preotul împuternicit de Episcopul locului, al Despărțământului Protopopului, al Secției Episcopul locului sau delegatul său, al Centrului Ierarhul locului.

Toți vor avea numirea scrisă a Chiriarhului local, afară de cel din urmă, care va primi încuviințarea din partea Sf. Sinod, al Bisericii ortodoxe române.

Art. 27. — Toți conducătorii trebuie să primească binecuvântarea Ierarhului locului, conform sf. canoane.

Până nu primesc această binecuvântare, nu se pot socoti în fruntea «Oastei» chiar dacă la alegere au întrunit totalitatea voturilor.

Art. 28. — Alegerea tuturor se face pe șase ani.

După trecerea celor șase ani pot fi realeși fie toți, fie numai singurateci.

Art. 29. — Pentru mai bună ducere la îndeplinire Asociația va mai alege:

a) În fiecare Cerc și Despărțământ câte:

1. Un Sfat al Păcii, compus în trei membrii, pentru împăcarea neînțelegerilor dintre membri;

2. Doi sau trei membrii și ajutători ai celor bolnavi și neputincioși;

3. Unul sau doi purtători de grijă ai celor orfani și ai celor bătrâni fără sprijin;

Aceștia vor lucra cu toată grija sub conducerea Sfatului Cercului sau al Despărțământului;

b) Un colportor de încredere, care va face și serviciul de bibliotecar, când Asociația va avea și bibliotecă.

Regulamentul explicativ va arăta amănunțit datorințele fiecăruia.

Art. 30. — Nimeni din cei aleși nu poate refuza cinstea ce i se face, afară de caz de boală și de neputință trupească.

Art. 31. — În caz de moarte sau când unul din cei aleși, în frunte se depărtează pe timp mai îndelungat din comună, va fi înlocuit cu unul dintre cei aleși pentru Sfatul păcii sau pentru bolnavi și orfani.

Art. 32. — Nimeni nu poate dimisiona până la împlinirea celor șase ani.

Dacă nu ia parte la lucrările ce i se cer, poate ajunge să fie dat afară de Asociație, conform statutului de față.

Art. 33. — Toate încredințările «Oastei» sunt onorifice afară de cazul, că sunt trimiși de Cerc, Despărțământ sau Secție undeva, unde li se cere cheltuială mai mare.

Art. 34. — Toate daniile ce se fac de membri la înscrierea în Oaste, jumătate rămân Cercului, iar cealaltă jumătate se trimite Sfatului Secției pentru a ajuta lucrul cel mare. Secția

va trimite 5% Despărțămintelor și 4% Centrului.

Celelalte danii cu scop precis se administrează de organizația căruia i-au fost încredințate.

Daniile pentru mănăstirile «Oastei» se vor trimite la Sf. Sinod.

Art. 35. — Amănuntele cu privire la funcționarea și activitatea Cercurilor, Despărțămintelor, Secțiilor și Centrului, cum și cele cu privire la datoriile fiecărui ales în fruntea acestora se vor regula prin Regulamentul explicativ.

Art. 36. — Fiecare Cerc, Despărțământ, Secție și Centru vor ține două feluri de Adunări:

a) Adunări de zidire sufletească;

b) Adunări administrative și de alegere;

Art. 37. — Cercul ține adunări de zidire sufletească de câte ori vrea; săptămânal, Duminică și sărbătoarea, după vecernie, obligator.

De alegere numai când se poruncește a se face alegere (la șase ani).

De controlare a mersului Societății de două ori pe an, totdeauna însă înainte de a se ține Adunarea Despărțământului.

Art. 38. — Despărțământul ține adunări de zidire sufletească cel puțin odată pe an, aranjând pelerinajii la protopopiat, ori la alte locuri importante sub raport bisericesc.

Cu ocazia Adunării, în ședință separată, se vor ține și celelate feluri de Adunări.

Toate Adunările se vor ține înainte de Adunarea Secției.

Art. 39. — Secția va ține Adunările ca și Despărțămintele în tot anul în timpul dela sărbătoarea Învierii Domnului până la Pogorîrea Duhului Sfânt, la Centrul eparhiei sau unde a probă Chiriarul locului.

Art. 40. — Asociația întreagă ține Adunări în fiecare an la sediul ei în Sibiu, și pe rând la centrul Mitropoliilor și al Episcopioilor.

Adunările pe țară ale «Oastei Domnului» se numesc Congrese.

Primul Congres după reorganizare se va ține la Sibiu.

Zilele de Congres se fixează tot la Pogorîrea Duhului Sfânt.

Art. 41. — Regulamentul explicativ va da amănuntele cu privire la funcționarea și activitatea adunărilor.

CAP. V.

Dispoziții generale și finale.

Art. 42. — Toți ierarhii Bisericii ortodoxe române, I. P. S. Patriarh și II. PP. SS. Mitropoliți, PP. SS. Episcopi și PP. SS. Arhierei Vicari,

sunt președinți de onoare ai Centralei «Asociațiunii religioase Oastea Domnului».

Orice adunare a «Oastei» și orice ședință de Sfat se conduce efectiv de ierarhul în cel mai înalt grad canonic.

Art. 43. — Dacă pe lângă o biserică sau parohie există o Asociație similară, acolo nu se mai poate înființa «Oastea Domnului».

Art. 44. — Asociațiunea «Oastea Domnului» singură nu se poate desființa niciodată.

Autoritatea bisericească, conform dreptului bisericesc și a sf. Canoane, o poate desființa oricând, dacă se abate dela ascultare față de învățăturile și rânduelile Bisericii.

Art. 45. — «Oastea Domnului» nu poate lua nici o altă direcție afară de cea arătată prin aceste statute și regulamentul lor explicativ.

Cine va încerca abatere, va cădea sub afurisanie arhierească, iar de este preot sub judecată până la pedeapsa caterisirii.

Art. 46. — În caz de desființare fie a cercului, fie a despărțământului, averea în bani, fondurile cu destinație specială sau orice altfel de avere trec la organizarea imediat superioară, tot în favorul «Oastei Domnului». Iar când s'ar stinge o secție întreagă, atunci averea ei trece la eparhie, pentru un scop similar cu cel urmărit de «Oastea Domnului».

Art. 47. — Între «ostaș» și conducere, între ostași și asociațiunea întreagă sau părțile ei componente, precum și între asociațiuni și Biserică nu se pot naște procese sub nici un motiv, afară de cazurile referitoare la gestiune incorrectă sau furt în averea societății.

Art. 48. — Toți membrii actuali ai «Oastei Domnului», care au împlinit cinci ani dela intrare în Asociațiune, se socotesc ostași ostentori iar cei ce n'au încă cinci ani, ostași deplini dacă au împlinit vârsta de 25 ani.

Art. 49. — Prezentele statute vor fi lămurite pe larg și sub formă de chemare la înțeleaptă ajutorare la lucrul Domnului, într'un regulament explicativ, care se va împărțași și el de aprobarea Sf. Sinod.

Art. 50. — Nici statutele nici regulamentul explicativ nu pot fi modificate fără prealabila încuviințare a Sf. Sinod.

După această încuviințare, modificările vor fi supuse hotărîrilor Congresului «Oastea Domnului».

Art. 51. — Statutele de față au fost aprobate de Sf. Sinod în ședința sa dela 26 Noemvrie 1936, și dela această dată devin obligatorii pentru toți câți se țin de «Oastea Domnului».

I. P. S. Patriarh Miron la Institutul ortodox al elevelor din „Principatele Unite“

Duminică 13 Decembrie la ora 9 jum. I. P. S. Patriarh Miron, însoțit de P. C. Arhimandrit Efrem Enăcescu, a venit în paraclisul școlăi-internat din str. Principatele Unite, unde săvârșia sfânta liturghie un sobor de preoți, compus din P. C. Lor: Roventă, V. Popescu, diaconul Moisescu și ierodiaconul Ojog.

Răspunsurile liturgice au fost date de corul școlăi, compus din eleve, care, la sosirea I. P. S. Sale cântă „Pre Stăpânul“, în timp ce d-na Alexandrina Cantacuzino, prima ctitoră a acestui așezământ de cultură, întâmpină pe înaltul prelat.

Sfânta Liturghie, la care I. P. S. Patriarh rostește „Crezul“, decurge într-o atmosferă impresionantă.

După ce preotul a zis: „Cu frica lui Dumnezeu“, I. P. S. Patriarh, cu chipu-i iluminat de apostol, se roagă cu duioșie pentru mulțimea de copii îngenunchiată, care ascultă cu sfințenie dumnezeieștile cuvinte, ce cad în sufletele lor însetate ca niște picături de rouă. Apoi cu luminițe albe în mâini, cele peste trei sute de eleve frumos și curat îmbrăcate se încolonează către altar unde primesc sfânta împărtășanie dela preoți, după care se așează la locul lor. Coloana se încheie cu profesoarele și conducătoarele școlăi.

Terminându-se Sf. Liturghie, I. P. S. Patriarh binecuvântează asistența, care cântă „Pre Stăpânul, Patriarhul nostru Miron“.

Se vizitează apoi sala de mese a internatului, unde se vede o desăvârșită ordine.

Înaltul prelat părăsește apoi școala, pe deplin mulțumit de creștineasca și româneasca ei operă culturală.

VIZITA I. P. S. PATIARH MIRON LA MÂNĂSTIREA PASAREA

Duminică după amiază, I. P. S. Patriarh Miron, însoțit de P. S. Gherontie, episcopul Constanței și arhimandritul Efrem Enăcescu, exarhul mănăstirilor, a mers la mănăstirea Pasărea, unde a asistat la serviciul vecerniei oficiat de soborul preoților locali și corul maicilor din mănăstire.

După slujba religioasă, I. P. S. Patriarh a fost condus de soborul maicilor în cântarea

axionului până la stăreție, unde maica stareță Filoteia Constantinescu, a făcut o scurtă dare de seamă, cu privire la situația mănăstirii, atât din punct de vedere al vieții duhovnicești, cât și al stării materiale.

I. P. S. Patriarh a luat act cu mulțumire de priceperea și hărnicia cu care este condusă mănăstirea Pasărea, care deși destul de săracă în mijloace materiale de întreținere, se află totuși printre mănăstirile cele mai populate, cu personal monahal.

După ce I. P. S. Sa a explicat maicilor, că vremurile în care trăim cer mai mult ca oricând ca monahismul nostru să îndeplinească și un rol social cu cuvântul și cu fapta, adică opere caritabile și de propagandă creștină, în care scop au fost înființate, pentru pregătirea monahiilor, seminarul din St. M-tire Bistrița și Institutul de caritate al călugărițelor ortodoxe române din București, a îndemnat pe maici să îndrumeze către aceste instituții tot tineretul femenin, care dorește să slujească lui Dumnezeu în haina călugărească sau a lepădării de sine pentru realizarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

I. P. S. PATRIARH MIRON A VIZITAT SF. MÂNĂSTIRE CERNICA

Duminică 11 Octombrie, după amiază, I. P. S. Patriarh Miron însoțit de arhimandritul Efrem Enăcescu, a vizitat sf. mănăstire Cernica, unde s'a interesat de seminarul local, de restaurarea picturii bisericilor mănăstirii și de posibilitățile refacerii chiliilor distruse anii trecuți de foc.

Părintele arhim. Chesarie Păunescu, directorul seminarului și P. C. protos. Zosima Pârvulescu, starețul mănăstirii, au întâmpinat pe Înaltul Chiriarch și L-au informat despre situația instituțiilor ce conduc.

Intors în Capitală, I. P. S. Patriarh a cerut P. C. Arhim. Efrem Enăcescu, delegat cu reorganizarea vieții mănăstirești, să facă propuneri pentru școala de sculptură bisericească ce va lua ființă curând în mănăstirea Căldărușani, sub conducerea cunoscutului sculptor, protos. Ieronim Balintoni, starețul Sf. mănăstiri Cozia, trecut în acest scop în eparhia Ungrovlahiei, unde a fost însărcinat și cu controlul material al mănăstirilor.

O BISERICA A EROILOR DIN GIURGIU

În 1927, garnizoana oraşului Giurgiu a luat iniţiativa înălţării unui pios omagiu celor cari au căzut pentru unirea şi mărirea ţării, în chipul unei biserici-mausoleu, în cripta căreia urmau să-şi afle ultim loc de veşnică odihnă şi rămăşiţele ostaşilor căzuţi eroic în bătălia de pe Argeş.

Gândul bun al ofiţerilor garnizoanei — în frunte cu d. colonel I. Georgescu — a prins.

Autorităţile şi instituţiile locale, de tot ramul, au sprijinit opera. Astfel că, în scurt timp, s'au putut colecta primele fonduri necesare construcţiei. Iar în câţiva ani, sfântul locaş s'a putut ridica, impresionant şi cucernic, chiar în faţa regimentului nr. 5, Vlaşca.

Nu s'a putut desăvârşi însă. Era proiectat ceva prea costisitor pentru puterile locale ale unui oraş mic.

De abia a ajuns până sub acoperiş fiindcă

s'au epuizat sumele strânse în entuziasmul primei bucurii.

Aşa că lucrările au stagnat.

Ani de-arândul.

Monumentul s'ar fi prăvălit în ruină dacă — revenind în garnizoană — iniţiatorul nu relua acţiunea, românească şi creştinească, de continuarea şi desăvârşirea operei.

S'a format un nou comitet — al reprezentanţilor tuturor autorităţilor civile şi militare din oraş şi judeţ — în frunte cu d. colonel I. Georgescu, comandantul garnizoanei Giurgiu.

Şi s'a reluat strădania de adunarea fondurilor necesare.

Comitetul face, deopotrivă, călduros apel, la toţi bunii români şi cu osebire la vlăsceni, rugându-i să trimită orice ajutor pentru înălţarea bisericii eroilor din Giurgiu.

Donăţiile se vor adresa „Garnizoanei Giurgiu—pentru parohia militară a Bisericii Eroilor „Înălţarea“.

Frăţia misionară „Patriarhul Miron“ — pe lângă propaganda învăţăturilor bisericeşti, combaterea sectelor, masă la săraci etc., adună mijloace spre a face şi un mic „Cămin pentru câţi-va săraci. El e acum în zidire, cum arată fotografia“. Va avea 6 camere pentru 6 femei sărace.

SFINȚIREA BISERICII DIN POIANA ȚAPULUI

Duminică 13 Decemvrie s'a sfințit noul locaș de închinare din Poiana-Țapului (Prahova).

Slujba târnosirii a început de Sâmbătă seara, cu vecernie și priveghere.

P. S. Irineu Mihălcescu, vicarul patriarhiei a slujit în fruntea soborului compus din preoții: Vasile Opriș, protopopul locului, dr. Virgil Godeanu, parohul dela Bușteni, D. Atanasiu-Azuga, N. Pântea-Predeal, P. Provinceanu, V. Hăiseanu, protodiaconul Marius Constantinescu dela biserica Amzei din Capitală și diaconul Anton Uncu dela patriarhie.

Răspunsurile liturgice au fost date de corul bisericii din Bușteni.

După liturghie, P. S. Irineu Mihălcescu a rostit predica zilei, din care s'a desprins: Omul e format din trup și suflet. După cum trupul are nevoie de doctori, tot așa, sufletul are nevoie de doctori sufletești, pentru vindecarea boalelor ce-l bântue. Trupul omenesc are, adesea, nevoie să se caute în case de sănătate. Tot așa, Biserica e casa de sănătate a sufletului și preotul doctor al bântuirilor de tot felul.

O astfel de casă de sănătate s'a sfințit azi. Un azil de adăpostire a tuturor celor năpăstuiți de amărăciunile și greutatea vieții.

Aduce laudă și cinste tuturor celor ce și-au dat aci obolul lor, pentru a ridica locaș de găsirea lui Dumnezeu, totdeauna când viața omenască va simți nevoe.

Preotul dr. Virgil Godeanu a făcut o dare de seamă asupra mersului lucrărilor de ridicarea bisericii din Poiana Țapului și apoi a spus: Târnosirea sfintei biserici acesteia, înălțată și înzestrată cu foarte multă trudă este, pentru cei ce s'au ostenit să o vadă așa cum o văd astăzi, o clipă tot așa de însemnată ca pentru bătrânul și dreptul Simion din Sf. Evanghelie, care aștepta să vadă și să primească în brațe pe cel ce venise ca Mântuitor și spune acele cuvinte de liberare.

Sfințirea unei biserici, unui locaș de închinare, a fost întodeauna la noi românii ortodocși un moment solemn, împrumutând ceva din majestatea cerului și a Tronului celui Prea înalt. al Dumnezeirii.

Biserica este înălțată lui Dumnezeu, dar pentru noi oamenii. Noi avem nevoie ca Dumnezeu să se pogoare neîncetat printre noi, să ne sfințească și să ne învețe cuvântul adevărului. Iar

Biserica cea întemeiată de Domnul Hristos nu năzuește altceva decât să aducă pacea, buna înțelegere, unirea, iubirea și frăția printre oameni.

A urmat o masă frățească, la care au toastat: P. S. Irineu Mihălcescu, pentru M. S. Regele și I. P. S. Patriarh Miron, p. c. pr. V. Opriș, d-nii deputat Iosifescu, prof. Bulfinschi, Al. Negulescu și Nicolae Grecu, dela „Universul“.

P. c. pâr. dr. Virgil Godeanu a mulțumit tuturor donatorilor și I. P. S. Patriarh Miron, pentru sprijinul ce au dat realizării noului locaș de închinare din Poiana Țapului.

IN MEMORIA MERITOSULUI PREOT HARALAMBIE CONSTANTINESCU 1868—1932

Duminică 29 Noemvrie a. c., a avut la T.-Măgurele desvelirea bustului fostului protopop al județului Teleorman, pr. H. Constantinescu.

Bustul pr. Haralambie Constantinescu. Ridicat în parcul Bisericii Sf. Haralambie T.-Măgurele 1936.

Preotul Haralambie Constantinescu, a fost protopop timp de 20 de ani, profesor la Liceul de băeți și la Școala Normală de fete, paroh al bisericii Sf. Haralambie. Fire blândă și cu o viață de înaltă moralitate creștină, a fost preot ideal, cu adevărat figură de apostol creștin.

Ideia ridicării bustului a venit din partea credincioșilor și a fost îmbrățișată cu căldură de pr. Protopop Metodie Popescu. C. S. a format

un comitet al cărui președinte a fost ales și a pornit la realizarea acestei frumoase inițiative.

Lucrarea a costat 62.000 lei. Suma a fost adunată prin subscripție publică. Bustul este opera sculptorului I. Iordanescu și a fost așezat în frumosul parc comunal ce se învecinește cu biserica Catedrală Sf. Haralambie, cu fața spre liceul de băeți.

Duminică dimineața s'a oficiat Sf. Liturghie de 15 preoți. Au slujit pr. Protopop Metodie Popescu, Pr. Nic. Marinescu-protopop Roșiorii de Vede, pr. Gh. Stăiculescu-Protopop la Alexandria, împreună cu preoți din toate protopopiile.

Răspunsurile au fost date de corul bisericii.

A urmat apoi parastas oficiat de 24 preoți, în frunte cu protopopii respectivi. După parastas, aceiași preoți au mers în frumoasă formație la bust unde s'a oficiat Sf. Aghiasmă. După Sfințirea apei, bustul a fost desvelit trăgându-se sfoara de d. Prefect al județului Alecu Popescu.

A vorbit api în numele comitetului, pr. Protopop Metodie Popescu care a arătat meritele def. pr. H. Constantinescu și partea de recunoștință împlinită de preoțime și enoriași prin ridicarea acestui bust.

Pr. I. Anca-Lița a vorbit în numele preoțimei și cântărețimei, aducând prinos de recunoștință vrednicului slujitor.

Pr. Marin Dragnea vorbește în numele Școlii Normale de fete, iar d. D. Voiculescu, directorul Liceului de băeți, în numele instituției ce conduce.

D. Tache Slăvescu, deputat eparhial vorbește în numele cetățenilor orașului T.-Măgurele.

Pr. Protopop Metodie Popescu predă apoi bustul în grija d-lui Primar al orașului T.-Măgurele, rugându-l în cuvinte vibrante și pline de emoție să-l păstreze cu evlavie.

D. Primar N. Hagiescu, a lăudat gestul preoțimei Teleormănene și a asigurat că-și va pune tot sufletul său pentru îngrijirea bustului primit și va face din acel parc, locul de meditație cucernică al cetățenilor orașului.

Apoi a urmat o masă creștinească, la care s'a închinat pentru M. S. Regele, I. P. S. Patriarh Miron, etc.

Atât de dimineață la Sf. Liturghie, cât și la desvelirea bustului au luat parte toate autoritățile civile și militare ale județului, mulți preoți și cântăreți, corpul didactic, elevii școlilor și foarte mult popor.

La această festivitate a fost invitat și d. mi-

nistru al Cultelor V. Iamandi. D-sa a ținut cu toată dragostea să ia parte. Neterminându-se discuția la Mesaj, a fost pus în imposibilitate de a-și împlini gândul.

A trimis comitetului o telegramă plină de simțiminte frumoase pentru preoțime și lucrarea ei.

Intreaga serbare, a fost solemnă și impunătoare, A impresionat mult marea număr de preoți slujitori, îmbrăcați în frumoase vestimente bisericesti, cântăreți buni și bine disciplinați.

Bustul pr. Haralambie Constantinescu este singurul bust ridicat în T.-Măgurele. E o onoare a preoțimei teleromănene că acest bust s'a ridicat de către preoțime și în memoria unui distins membru al ei.

FAPTELE UNUI SECTANT

În comuna Schitu Golești, jud. Muscel există un nucleu de sectanți tudoriști cari, ca toți coreligionarii lor, în tot locul și în tot timpul, se bat cu pumnul în piept ca fariseul din parabolă, zicând că ei nu sunt ca noi creștinii păcătoși, ci sunt drepti; că nu fac nici un fel de păcat, și deci mântuirea și Impărăția Cerurilor o au în mod precis asigurată.

Dar pentru că mint cu nerușinare și noi conșătenii lor sunte scandalizați de faptul acesta, voi căuta să arăt aci faptele unui fruntaș al lor, anume Nicolae Onofre, fost pădurar la Stat, care din cauza faptelor sale a fost dat afară din serviciu astfel:

Preotul satului Anastase Bucur cu adresa Nr. 8, din 15 Martie a adus la cunoștința Ministerului Agriculturii faptele acestui pădurar, fapte ce voi însera mai jos, și cari fiind dovedite în fața d-lui Inspector silvic care a anchetat cazul la fața locului au fost comunicate Ministerului — care la rândul său prin decizie — l'a dat afară din serviciu.

Escluderea din serviciu ia fost comunicată. cu ordinul Nr. 10376 din 15 Iulie 1936 al Reginei Silvice VI-a Pitești.

Faptele ce au fost dovedite și cari au dus la darea afară din serviciu sunt.

1. Furtul. (Față de dovezile aduse, însuș el personal a fost silit a recunoaște că „a furat“; în declarația ce a dat-o în fața autorităților la anchetă în primăria Com. Schitu Golești).

2. A vândut doctorului de la spital din comună metri fără bon,

3. A vândut la oameni în sat buturugi de stejar fără bon.

(Când o vânzare se face fără bon — fără chitanță de vărsarea banilor, însemnează că nu s'a plătit la stat. Pentru toate plățile la stat se dă chitanță, se dă bon).

4. Prinzând în pădure la uscături pe locuitorul Cnst. Craiu, ia luat toporul și i l-a restituit, după ce ia dus acasă șperț 40 lei; Acesta nu numai odată ci de mai multe ori. .

5. Prinzând în pădure la uscături și pocii (pentru fasole), pe locuitorul Ioniță Croitorul nu i-a încheiat proces căci i-a făgăduit că trece în secta tudoristă.

6. A vândut lui Ion Ogariu 11 (unsprezece) căruțe de uscături, fără bon.

7. De când s'a făcut sectant nu a mai încheiat nici un proces de contravetie, căci pe cine prindea fie că-i lua șperț, fie că-l silea a trece în sectă.

8. Materialul cel bun și mai ieftin, din pădure îl dădea numai la sectanți; iar pe cel prost la ortodocși.

9. La lucru în pădure, unde era preț mai bun, tocmea pe sectanți, iar la cel prost pe ortodocși

10. În tot timpul lucrului în pădure pisălogia pe ortodocși a trece în sectă.

11. Umbla în propagandă și împărțea și broșuri sectare, atât prin sat cât și prin cele vecine încât își neglijea serviciul.

12. Zicea că nu bea; dar bea strașnic.

Faptele mai sus menționate au fost dovedite și pentru aceasta a fost dat afară din serviciu.

Dacă am căuta să cercetăm faptele lor în genere, sunt mult mai rele ca ale creștinilor ortodocși.

De fatp în sectă au trecut cei mai răi și păcătoși ai satului acestuia, într'un cuvânt «drojdia societății».

Noi ne ferim de ei, și îi ocolim în toate ocaziile căci pe lângă că sunt cei mai răi și păcătoși oameni, dar și tot timpul ne silesc a primi cărți cu schimonoseli de-ale lor, și ne bat capul ca să ne lăsăm credința noastră strămoșească și să trecem în sectă; iar ei se laudă necontenit, că sunt drepti «Mielușei lui Dumnezeu», învățați și știu totul, și sfinți pe pământ și în cer.

ALEXANDRU SORESCU

Notar public al Com. Schitu Golești,
jud. Muscel

Parohia «Adormirea M. Domnului» com. Schitu-Golești
Atestăm iscălitura.

C Ă R Ţ I

AVEȚI NĂDEJDE de Pr. N. Șt. Georgescu.
Tip. «Gheorghiu», Câmpina.

Este o lucrare alcătuită din articolele publicate în revista «Lumina Adevărului» din Câmpina și face parte din categoria: îndrumări morale, împreună cu lucrarea anterioară: «Aveți credință».

Scrisă într'un stil atrăgător, cartea prezintă virtutea nădejdi ca cel mai puternic sprijin al vieții omenești. Fără nădejde în Dumnezeu, omul este lipsit de orice năzuință, atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare. În afară de aceasta, nădejdea ne este un adevărat sprijin în necazurile și ispitele acestei vieți, fiind îndrumată pe calea dreaptă potrivit voinței lui Dumnezeu. Exemplul cel mai potrivit pentru adevărata și statornica nădejde, sunt sfinții mucenici.

Se arată apoi care sunt păcatele contra nădejdi precum și mijloacele prin care putem obține această virtute: meditarea asupra scopului vieții, cunoașterea învățăturii creștine, rugăciunea și viețuirea creștină.

Printre mulțimea scrierilor pierzătoare de azi, lucrarea aceasta împlinește cu prisos lipsa scrierilor bune și folositoare.

ADEVARATA ORTODOXIE ȘI CALENDARUL, de mai mulți creștini ortodocși de răsărit. Pe lângă multe alte secte existente în țara noastră, se accentuiază în ultimul timp, prin manifestările ei turburătoare, o altă sectă, ce a luat naștere din îndreptarea calendarului: sticismul. Prin verva cu care acești rătăciți seamănă peste tot ideile lor turburătoare, au produs mari agitații în sânul populației noastre, trebuind în cele din urmă să intervină statul, cari prin organele lui în subordine a pus stavilă în calea rătăciților.

Pentru ca toți oamenii să fie edificați în ceea ce privește îndreptarea calendarului, este ne-

voie de cuvântul autorizat al sf. Biserici, dar mai ales de cărți scrise în acest sens în stil popular, care pot pătrunde mai ușor în toate straturile sociale. Și cel care scrie o asemenea carte de luminare trebuie să aibă cu adevărat satisfacția unei fapte bune.

Cartea menționată: *adevărata ortodoxie și calendarul*, scrisă de un grup de creștini ortodocși, și tipărită în Fălticeni, este menită tocmai acestui scop, de luminare a poporului în chestiunea calendarului.

Este întocmită pe înțelesul tuturor și arată între altele și cine sunt adevărații conducători ai acestui curent, și adevăratul scop al răspândirii rătăcirii lor.

DESFIINȚAREA SÂMBETEI ȘI PRĂZNUIREA DUMINECII, de *Preotul Gh. Paschia*; tip. Bucovina, București, lei 20.

O lucrare menită deasemenea să arunce o lumină mai mult în întunecul provocat de haosul adventist. Ceea ce o deosebește însă de celelalte lucrări este calitatea de care se bucură: claritate. Scrisă clar și cu dovezi din sf. Scriptură, sf. Tradițiune și actele primelor secole creștine, lucrarea aceasta se împarte în trei părți: Sâmbăta în Vechiul Testament, în Noul Testament și Prăznuirea Duminicii, așa cum a fost instituită și serbată de primii creștini. Sabatul este o sărbătoare poruncită de Dumnezeu Evreilor în amintirea desrobirii lor din Egipt; deci este o sărbătoare pur evreiască și nu se poate adopta altor popoare, chiar dacă vor crede în același Dumnezeu.

În afară de aceasta, porunca Sabatului a încetat odată cu înlocuirea Legii vechi, fiind desființată de Mântuitorul și cu cuvântul și cu fapta. Așa a fost ținută și de către sfinții ucenici și primii creștini.

Prin costul foarte redus al acestei lucrări, cât și mai ales prin claritatea ei, cartea de mai sus se face accesibilă oricărui dorește a lămurii și a fi lămurit în chestiunea sabatistă.

OGOR INTELENT, de *Ierom. Dionisie I. Udișteanu*, tip. Seminarului Monahal Cernica, 1936, prețul lei 50.

O lucrare alcătuită pe marginea viețuirii monahicești. Formată din o serie de articole, oferă cititorului aspecte religioase din viața sfințelor

noastre mănăstiri, acele oaze sfinte, care au avut unul din cele mai mari rosturi la întărirea bisericii strămoșești și dezvoltarea culturii noastre românești.

Se remarcă articolele cu privire la Seminarul monahal, scrise cu mai multă însuflețire și care arată dragostea și nădejdea față de acest așezământ, precum și credința că — odată organizate aceste focare de sfințenie și cultură —, vor recruta pentru viitorul neamului nostru oameni pregătiți și luminați, ca și în trecutul atât de glorios al neamului nostru. Iar dacă azi diferite curente distrugătoare sunt alimentate și de către monahi, — acesta este rezultatul lăsării în paragină a mănăstirilor — sfințele noastre așezăminte de cultură monahală — cum spune autorul și a necultivării celor ce viețuiesc într'însele.

Un stil energic face lucrarea de mai sus atrăgătoare.

Activitatea „Frăției Ortodoxe Române”, din Arhiepiscopia Sibiului pe anul 1935-1936.

În Brașov s'a ținut Adunarea Generală a „Frăției Ortodoxe Române”, — mișcarea care de trei ani neîntreruși cheamă intelectualitatea română la o suflarească înnoire.

Din raportul de activitate prezentat înaintea Adunării Generale, rezultă că anul trecut s'a încheiat un bilanț de rodnice înfăptuiri, printre care se numără: *Revista Viața Ilustrată*, care va fi condusă și mai departe de P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan, organizarea plebiscitului contra concordatului și acordului cu Roma și pentru Repatrierea Fundațiunii Gojdu, conferințe, precum și o solidă organizare internă.

În afară de aceasta tineretul școlilor secundare și primare a căutat să fie răsplătit de către F. O. R., prin acordarea de însemnate premii elevilor premianți.

Apreciind progresul făcut în cei trei ani de existență, întrevădem în viitor frumoasele rezultate și înfăptuirile pe care F. O. R. le va realiza.

FAMILIA NOASTRĂ, nr. 2, tip. „Cugetarea”. Prețul lei 10.

Anunțăm cu plăcere apariția volumului al II din prețioasa: „Bibliotecă populară creștină ortodoxă”. Îngrijită de un grup de preoți și de scriitori, această bibliotecă populară continuă

cu acest număr să semene în ogorul destul de înțelenit al Bisericii creștine, sămânța dătătoare de însutit rod duhovnicesc.

Lucrarea de mai sus este alcătuită dintr'un șir de istorioare morale, studii și poezii religioase, constituind astfel, atât prin stilul lor plăcut și atrăgător, cât mai ales prin varietatea lor, un frumos buchet, înmiresmat de mireasma alesei duhovnicii. Remarcăm printre alcătuitoarii volumului de mai sus: Pr. I. Gafton, Pr. Gh. Paschia, Al. Lascarov-Moldovanu, I. Gr. Oprișan, Const. Goran, Dinu Soare etc...

Prin prețul acestuia atât de redus — numai 10 lei — deși întrunește aproape 100 pag, — este accesibil tuturor celor ce vor a-și îmbogăți sufletele cu bogăția bisericii noastre.

Domnul Al. Lascarov-Moldovanu, distinsul și iscusitul scriitor creștin, are sub tipar: 1) «*Viețile Sfinților*» vol. IV; și 2) «*Intoarcerea lui Andrei Pătrașcu-Preotul*», romanul suferinței întru Hristos.

Aceste lucrări vor apare — credem — chiar înainte de Sfintele Sărbători.

Ele vor alcătui cea mai plăcută, mai folosită și mai ziditoare lectură pentru zilele vacanței; deasemenea se pot folosi ca cel mai prețios cadou de sărbători dat prietenilor sau rudelor.

După apariție va urma și recenzia lor.

CANDELA COLENTINEI. Noemvrie 1936, O adevărată candelă ce se silește cu mica lumină ce poartă, să alunge noaptea întunecului. Este scoasă de biserica Plumbuita-Colentina și are redacția în str. Turtucaia 7, București.

Deși de un format mic, totuși are o rubrică de o pagină care lipsește la multe reviste mari: rubrica medicală. În afară de aceasta este prețioasă și prin faptul că este tipărită chiar în tipografia bisericii Plumbuita-Colentina. Numărul acesta este închinat sărbătoririi Preotului Cristache Iliescu-Sachelarie, cu ocazia împlinirii vârstei de 80 ani, fost timp de 54 ani paroh la această biserică.

EDUCAȚIA MORALĂ PRIN LECTURI

de P. S. Ioan Mihălcescu și Emilian Vasilescu

Să avem încredere în Dumnezeu.

Este tata la cârmă?

Înainte cu câțiva ani, căpitanul M. D., care era cunoscut între marinari ca un bărbat cu

multă credință, comanda un vapor ce făcea drumul spre America. Căpitanul luase de astădată cu sine pe vapor întreaga familie. Într'o noapte, pe când toți pasagerii dormeau, s'a ridicat o furtună groaznică, încât vaporul era aruncat de valurile infuriate ale mării, cum se aruncă frunza de vânt. Lucrurile din vapor s'au răsturnat unele peste altele și toți pasagerii înspăimântați s'au trezit, s'au îmbrăcat și stăteau gata să înfrunte primejdia ce-i amenința.

Căpitanul avea și o copilă de opt ani, care încă se trezise de sgomotul ce se produsese și văzându-i pe cei de pe vapor înfricoșați, i-a întreat ce s'a întâmplat. Cei din jurul ei i-au spus că e o furtună grozavă pe mare și valurile furioase poartă vaporul în toate părțile.

— Este tata la cârmă? întrebă atunci copila.

— Da, tatăl tău este la cârmă, i s'a răspuns. Atunci copilă, fără să mai zică o vorbă și fără să arate cel mai mic semn de frică, se lăsă din nou cu capul pe pernă și în câteva minute, în ciuda furtunii și a valurilor, adormi liniștită.

Fericită copilă! Cum trebuie să ne rușineze încrederea ei, toată neîncrederea, toată puținătatea credinței, toată frica și neliniștea noastră! Ea avea credință și încredere în tatăl ei și frica nu-i cuprinse inima. Cum stăm însă noi? Și noi avem furtunile și valurile infuriate ale vieții noastre, și noi avem ispitele, grijile și încercările noastre. Ne înfricoșăm însă și tremurăm. Oare nu ar trebui să ne punem fiecare întrebarea: «Este tata la cârmă?» Singur, Tatăl nostru, al tuturor, este în stare să știe să conducă nava vieții noastre printre toate valurile, stâncile și furtunile ce o amenință. Dar oare permit-am noi acest Tată iubitor al nostru drept căpitan pe corabia vieții noastre? Voia lui ori patimile noastre conduc această corabie? La aceasta să răspundă fiecare pentru sine...

Pag. 184 — 185.

Mai aproape de izvorul puterii.

Iubiți tineri, în mijlocul cărora am și eu pe copiii mei, nu vă lăsați duși de glasul acela care ar vrea să vă depărteze de Biserică. El glas mincinos și de pierzare. Numai Biserica poate da un așezământ neclintit și veșnic vieții sufletelor noastre. Toate celelalte temelii sunt relative și trecătoare, având în ele ceva omenesc. Numai așezământul Bisericii este absolut, fiindcă și Dumnezeu, pe care Ea se rezimă, este însuși Apostolul.

Priviți ce fac tinerii din alte țări, cu mult mai

propășite decât a noastră. Luați și citiți știrile creștine de acolo, ascultați pe călătorii ce-au pășit pe acele meleaguri, sau cercetați voi înșivă, când pașii vă vor duce pe acolo. Și veți vedea cum ei — cea mai mare parte din ei — sunt, în primul rând, fii credincioși și practicanți ai Bisericii. Tăria tinerimii în Franța, în Anglia, în America, stă în aceea că ea este creștină. Nu numai că tinerii nu se rușinează de a intra în rândurile disciplinate ale Bisericii, dar odată intrați, ei nu mai ies din acea disciplină, care le jalonează întreaga activitate studențească și sufletească. La ei, cuvântul creștin nu e numai un cuvânt sau un concept, ci este, mai presus de toate, o *vieță*. Ei trăiesc creștinătatea cât mai intens, din ce în ce mai intens. Ei se hrănesc cu dulcea miere duhovnicească pe care numai Biserica o poate da. Iar când Biserica le este amenințată de curente distrugătoare, la ușa sanctuarelor, ca niște ostași ai unei garde hotărâte a se jertfi desăvârșit pentru Alma Mater-Biserica, stau tinerii creștini, înarmați cu platoșa credinței și cu sulița adevărului. Pentru ei, pe deasupra întregii științe și pe deasupra întregii vieți, stă Biserica și sfințele ei comandamente. *Și de aceea, acele țări sunt tari și neînvinsse.* Temelia dela fundul sufletului este absolută, divină, fără pierire.

Zic acestea, iubită tinerime creștină, pentruca și voi să învățoșați legătura voastră cu Biserica. Fugiți, vă rog, de pretențioasa vorbărie religioasă — această pecingine care roade frumoasa față a credinței — și purcedeți la cât mai intensă *viață* de credință. Apropiați-vă neconținut mai tare de Izvorul tuturor bunătăților și al tuturor puterilor. Nu vă rușinați și îndrăzniți mai mult. Dați deoparte deșartele ironii ale necredincioșilor, alungați departe de voi zadarnicele filosofări pierzătoare de timp și stricătoare de suflet și dați-vă trup și suflet scumpei Mame a noastră, Biserica, unde veți afla toate mângâierile și toate puterile — la Ea, care nu înșală pe nimeni niciodată.

Puneți-vă în dulcea rânduială a Bisericii primiți blajinul jug al lui Iisus Mântuitorul și veți vedea curând ce imensă cucerire veți fi făcut în această viață pământească, care fără de lumina și puterea Bisericii, rămâne o mizeră Vale a plângerii.

Și să vă aduceți aminte și de dumnezeescul glas al lui Iisus Hristos, când ne spune: «Luați aminte, fără Mine, nu puteți face nimic!...»

Pag. 204 — 205.

TELEGRAME

Isovoare, Prahova.—Bunii și cuminții fii duhovnicești isovoarani—serbând cu mare fast pe Sfinții Voevozi, protectorii comunei lor,—trimit Înalt Prea Sfinției Voastre omagii de fiiască supunere și neclintit devotament. Dumnezeu să vă păzească deplin sănătos întru mulți ani, Stăpâne.

Pr. Iliescu.

Slăvești, Teleorman.—Prăznuind astăzi —8 Noembrie — hramul bisericei sf. Arhangheli Mihail și Gavril din Deparați—Hârlești, Biserica sfințită de Înalt Prea Sfinția Voastră, rugăm pe bunul Dumnezeu, să vă dăruiască zile îndelungate spre cinstirea neamului și a bisericii. Să trăiți întru mulți ani.

Pr. Alexandru D. Săndulescu

Telegrama Nr. 244 din 19 Noembrie 1936.

IAȘI. 19. — Clerul ortodox, întrunit în impresionant congres anual la Iași, vă trimite expresiunea celui mai profund devotament, asigurându-vă de solidaritatea sa conștientă în marea operă de moralizare și întărire a sufletului românesc.

Președinte, Preot Al. Nicoreanu

Telegrama Nr. 1416 din 25 Noembrie 1936.

CONSTANȚA, 25.—Înalt Prea Sfințite Stăpâne, preoțimea ortodoxă a județului Constanța, întrunită în conferințe generale, își îndreaptă primul său gând către șeful suprem al bisericii ortodoxe române și vă urează întru mulți și fericiți ani.

Președinte, Protoiereu Preot Popescu

Telegrama Nr. 304 din 6 Decemvrie 1936.

Cu sacrul prilej al hramului bisericii noastre catedrale, clerul și autoritățile publice împreună cu reprezentanții armatei și ai școalelor și cu

Petrache Lupu dela Maglavit, vă urează Inalt Prea Sfințite prim Patriarh al sfintei biserici, continuarea spornică de an cu an a întăririi și progresului, spre ale căror cărări de înălțare și de nestinsă lumină Inalt Prea Sfinția Voastră ne-ați călăuzit. Dumnezeu deci să vă țină în deplină sănătate și isbândă câți mai mulți și mai fericiți ani.

Episcop, Vartolomeu al Râmnicului Noul Severin

Răspuns :

Trimit tutuor mulțumirile și binecuvântările mele, dorindu-le muncă spornică pe toate tărâmurile activității publice: biserică, școală, armată, administrație.

MIRON, Patriarh

Telegrama Nr. 498 din 6 Decemvrie 1936.

Voluntarii de război, adunați după 20 de ani la București, spre a primi înalta distincție militară, pe care le-a acordat-o iubitul lor Suveran, își îndreaptă cu evlavie inima și credința lor spre Sanctitatea Voastră, păstrător al datinelor Bisericii strămoșești, făcând rugăciuni pentru tăria sfintei noastre așezări creștine, care ne-a dirijat pașii spre unitatea neamului Românesc.

Președintele voluntarilor de război, Dr. Ilie Rădulescu

Răspuns :

Sentimentele de alipire către Sfânta noastră Biserică, și de iubire către capul ei, mi-au umplut inima de bucurie, iar — când v'am văzut ieri trecând pe lângă dealul Patriarhiei voinici și demni — m'am rugat în gândul meu la Dumnezeu, să vă țină sănătoși mulți-mulți ani, ca să fiți pilde vii de patriotism și de jertfire pentru neam, tron și biserica părinților.

Cu binecuvântări și doriri de bine tuturor.

MIRON, Patriarh

Telegrama Nr. 2155 din 17 Decemvrie 1936.

ROȘIORI. — Preoții și enoriașii din satele de pe valea Cotmeanei-Teleorman, adunați în parohia Mozăceni la sărbătoarea redeschiderii Bisericii de aci, cu smerenie își îndreaptă gândul către Inalt Prea Sfinția Voastră, asigurându-Vă de tot devotamentul și respectul lor și roagă pe bunul Dumnezeu să Vă țină sănătos,

pentru fericirea Bisericii creștine ortodoxe și propășirea neamului Românesc, întru mulți ani stăpâne.

Protopop Nicolae Marinescu, Jude președinte Creanga, președinte Preot Teodor Dumitrescu, paroh Iosif Popescu.

INFORMAȚIUNI

Ministrul educației, a trimis o circulară tuturor inspectorilor, prin care le cere să pună în vedere tuturor direcțiunilor școalelor să ia măsuri, ca în zilele de Duminică și de sărbători, elevii să participe la slujba religioasă și să controleze dacă își fac această datorie de creștini.

Examene, demonstrații, sau alte ședințe, nu se vor mai ține în timpul slujbei religioase.

Ar fi de dorit — adaugă circulara — ca și profesorii să dea exemplu bun în ce privește participarea la slujba de Duminică, fiindcă exemplul dat de profesor are o deosebită valoare educativă.

În ziua de 29 Noembrie a. c., s'a ținut în Amfiteatrul Liceului Comercial «N. Krețulescu», din Bulevardul Domniței, un concert religios, cu un bogat program cultural-artistic, în folosul bisericii Negustori, din Capitală.

Pr. C. Tomescu, parohul com. Corbii-Mari, Vlașca, împreună cu consiliul paroh., aduc pe această cale călduroase mulțumiri d-lui prefect al jud. Vlașca, Anghel Rădulescu, pentru că a donat acestei biserici un policandru în valoare de 25.000 lei.

